

இழந்த கண்ணொளியை
தீரும்பவும் ஒள்பெறச்செய்யும்

Regd No 2036

M.K. ஜெகநாதன்

பெரிய கடை

யுநாந் கண்வைத்தியநிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

எழைகளுக்கெ இலவச வைத்தியம்

K.M.J

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிருமுறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால். கண் புகைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூனீசாறுதல், கண்ணில் பூளிழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தும்மல் முதலிய பீனிசவகைகளையும் பித்த மயக்கம் ஒரு தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங் களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல் இளைப்பு, நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து முக வசிகரத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ரூபகசக்தியை யும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும்
ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும் 3 முறை வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25
4 ,, ,, 5-50

மறுமலர்ச்சி

மலர்

2

இதழ்

7

சர்வசித்து
மாசி

விலை சதம் 30.

*

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3-50.

○

காரியாலயம்:

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர் :

திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.

அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

- சமூகம் மறுத்துவிட்டது!
— ஆ. வி. ம.
'மகாத்மாஜி.....'
— சம்பந்தன்
இலக்கிய ஆசிரியன்
— பண்டிதர் சி.கணபதிப்பிள்ளை
மாறும் இலக்கணம்
— இரட்டையர்கள்
மறுமலர்ச்சி எவ்விதம்?
— எஸ். கே. கந்தையா
'விறகு தறிக்கக் கறிநறுக்க.....'
— ரா. க
- வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினி!
— வரதர்
வினோதக் கதைகள்
— பண்டித தர்மரத்ன தேரோ
சந்திரகாந்தி
— இ. சுப்பிரமணியம்
'படிப்பது புராணம்;'
— துரைமணியம்
அவன் தியாகம்
— வரதர்
- நிதானமில்லை!
— சாரதா
இனி உலகில் முதல்வன் யார்?
— யாழ்ப்பாணன்
ஈழத் தாய்
— கு. பேரியதம்பி
சுவர்க்க பூமி
- அஞ்சலி
இலங்கை பெற்ற சதந்திரம்!
ரவிசுமணி எழுதுகிறார்
படித்துப் பார்த்தது
மாணவருக்கு

யாழ்ப்பாண சகோதர சகோதரிகளுக்கு

ஓர் விசேஷ செய்தி

○ நமது சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலையின் கிளை ஸ்தாபனமொன்று யாழ்ப்பாணம் (வெலிந்தன் தியேட்டருக்கருகாமையில்) ஸ்ரான் லி ரோட் 23/7 இலக்கக் கட்டிடத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

○ சிகிச்சைக்காக வரும் நோயாளர்களுக்குத் தங்குவதற்கு வேண்டிய இடவசதிகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

முக்கிய கவனிப்பு

சகோதர சகோதரிகளே!

உங்கள் வியாதி எதுவானாலும் சரி, வேறு வைத்தியர்களிடம் மருந்துகளேடுத்தும் ஊசிகளேற்றியும் குணப்படாமலிருந்தாலும் சரி, உத்தரவாதமாய்த் தீர்த்துக் கொடுக்கப்படும்.

ஆஸ்மா என்னும் இருமல், இளைப்பு, மூலச்சூடு, மூலவாய்வு, மூலமுளை, மூலத்தில் இரத்தம் வருவது, வாய்வு, வயிற்றுவலி, குன்மம், பசியின்மை, மலச்சிக்கல், பவுந்திரம், கண்டமாலை, ஆரூத புண்கள், பாண்டு, காமாலை, மலேரியா, சொறி, சிரங்கு, குஷ்டம், சொப்பன ஸ்கலிதம், அரையாப்பு, பிளவை, நீரளிவு. அகால கிழத்தன்மை, நரம்புத் தளர்ச்சி, குன்ம வயிற்று வலி, காசம், க்ஷயம், வாதம், கபால குத்து, காக்கை வலிப்பு, அக்கினி மாந்தம், பாரிச வாய்வு, சோகை இன்னும் தீராத அநேக கொடிய வியாதிகளும்; ஸ்திரீகளுக்கு ஏற்படும் சூதகக் கட்டு, சூதக வயிற்றுவலி, கொப்பக்கோளாறு, கொப்பம் தரியாதிருத்தல், மாசம் முன்பின் காணுதல்; குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் கணை, மாந்தம், மார்ச்சளி, கிரந்தி இன்னும் அநேக வியாதிகளும் வெகு சீக்கிரத்தில் குணப்படுத்திக் கொடுக்கப்படும்.

பிரதம வைத்தியர் நாடிப்பரீட்சை நிபுணர்:

Ayur. Dr. V. K. S. செல்லப்பாபிள்ளை M. A. M. S.

உதவியாளர்:

Ayur. Dr. இமானுவேல் யோஸப் L. A. M. S.

சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலை,

ஹேட் ஆபீஸ்: 92, செட்டியார் தெரு, கோழும்பு.

பிரஞ்ச ஆபீஸ்கள்:

768, லோவர் வீதி,

பதுளை.

23/7, ஸ்ரான் லி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

*

அஞ்சலி

ஓன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக அன்னிய ஆட்சிக்கு ஆட்பட்டிருந்த நமது நாடு, இன்று சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறது. பெற்ற சுதந்திரத்தின் தன்மை எப்படிப்பட்டதாயினும், விடுதலை பெற்றதை எண்ணி நாம் ஆடிப் பாடி மகிழ முடியாதிருக்கிறோமே! ஏன் இந்த நிலைமை?

காந்தி மகான் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கிவிட்டார்! உலகம் தழைக்க வந்த உத்தமன் உடல், பிடி சாம்பராயிற்று! மக்கள் வாழ்விலே மறுமலர்ச்சி தோற்றுவித்த மன்னனின் பூதவுடல் மறைந்துவிட்டது! — நம்பமுடியாத ஒரு விஷயம் நடந்தேவிட்டது! நம் இதயம் துடித்தது; துடிக்கிறது; துடித்துக்கொண்டே இருக்கப்போகிறது—காலப்போக்கிலே ஆறிவிடக்கூடிய புண்ணா இது?

‘மறுமலர்ச்சி’யின் இந்த இதழை, அந்த அறிம்தசாமூர்த்தியின் பரிசுத்த ஞாபகத்துக்கே உரிமையாக்கி அஞ்சலி செய்கிறோம். வாழ்க, காந்தி நாமம்!

மகாத்மாஜியின் பிரிவுத் துயரத்தினால் வெதும்பிப்போன இதயங்களிலிருந்து பிறந்த வார்த்தைகள் — இரண்டு கட்டுரைகளாகவும் இரண்டு கவிதைகளாகவும் இந்த இதழில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மகாத்மாவின் லக்ஷ்யப் பாதையைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும்—கற்பனைத் திறன்வாய்ந்த மேலட்டைச் சித்திரம் நமது ஓவிய விற்பன்னரான ‘கதி’ரின் உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே உருவானது.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் பொங்கல் இதழைப்பற்றி அனேக பாராட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. அவைகளில் தெரிந்தெடுத்த சில வற்றைப் பிரசுரிப்பதற்குக்கூட இந்த இதழ் உகந்ததல்ல. ஆயினும் குற்றாலத்திலிருந்து ரஸிகமணி டி. கே. சீதம்பரநாத முத்தியாரவர்கள் எழுதிய பாராட்டுக் கடிதத்தைச் சுருக்கி உள்ளே பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

பொங்கல் இதழைப் பாராட்டி எழுதிய எல்லா அன்பர்களுக்கும் எமது மனப்பூர்வமான வந்தனங்கள்.

● உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே உருவெடுத்த இந்தக் கவிதை நமது உள்ளத்தை உருக்கிவிடுகிறது. தமக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிட்டதாக எழுதுகிறார் சாரதா. 'அன்னவரைச் சுட்டகதை கேட்ட பின்பும், அறிவோடு நானிருக்க அஞ்சுகின்றேன்' என்கிறார்!.....

நி தா ன மி ல் லை!

1. யார்சொன்னார் காந்திமகான் மாண்டா ரென்று?
நான்சொல்ல வில்லையதை நம்ப வேண்டாம்:
பாரெங்கும் ஏதேதோ அனுதா பங்கள்
பரப்புக்கிரார்; அவையெல்லாம் பரிகா சந்தான்;
ஆர்சொன்னால் நமக்கென்ன? அண்ணல் காந்தி
அகிலத்தில் என்றென்றும் அழியா வண்ணம்
பேர்பெற்ற புகழுடம்பைப் பெற்றி ருக்கப்
பேதைகளே பூதவுடற் பேச்சே டீப்பார்!
2. ஐம்பூதத் தாலான உடலைத் தானும்
அழிந்ததென்று சொல்லுவதில் அறிவே யில்லை;
ஐம்பூதத்(து) உயிரியக்கம் அற்ற போது,
அவற்றினது கூட்டுறவும் அகல்வ தன்றி
ஐம்பூதம் அழிவதில்லை; அண்ணல் காந்தி
அவனியிலே இன்றுமுளார், என்று முள்ளார்;
ஐம்பூதம் உள்ளவரை அவரும் உண்டு;
ஆகையினால், நாம்கவலை அடைதற் கில்லை!
3. "என்னப்பா பைத்தியமோ?" - என்று கேட்டீர்;
என்னளவில் பைத்தியமாய் இருந்து விட்டால்,
உண்மையிலே உலகுய்ய வந்த காந்தி -
உத்தமரின் பிரிவைநினைந்(து) உருக மாட்டேன்;
என்னளவில், பைத்தியந்தான் இப்போ தேற்கும்;
ஏனென்றால், உருகுதற்கு இடமே யில்லை;
அன்னவரைச் சுட்டகதை கேட்ட பின்பும்
அறிவோடு நானிருக்க அஞ்சுகின்றேன்!
4. அச்சமெதற் கென்றுநீர் கேட்க வேண்டாம்;
அறிவாளிக் கிவ்வுலகம் அடுக்கா தையா;
பொய்ச்சரக்கை மெச்சுகிற போலிக் கூட்டம்
பூதலத்தில் நிறைந்திருக்கும் போது, உண்மைக்
கைச்சரக்கை விற்கவந்த காந்தி யார்க்குங்
கையின்மேற் பலன்கிடைத்த காட்சி கண்டோம்;
நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன் : உலகச் சந்தை
நிலைபரங்கள் இப்பொழுது நிதானமில்லை! - 'சாரதா'

சமூகம்

மறுத்துவிட்டது!

* அ. வி. ம. *

30-1-48 இல் காந்தியுடன் காலித்த சூரியன் அன்று மாலை யில் காந்தியின் மறைந்தான்! அஹிம்சா மார்க்கம் மறைந்தது! எல்லோரும் ஒரு குலம், எல்லோரும் ஒருதாயின் குழந்தைகள் என்னும் திருஷ்டாந்தங்கள் மறைந்தன. 'மாற்றானை உன்போல் நேசி' என்ற மகானை, அவருடைய காலத்துச் சமூகம் வாழ்வொட்டாது மறுத்தது. 'மாற்றானை உன்னிலும் நேசி' என்று போதித்தும், நடைமுறையில் உண்ணாவிரதம் இருந்தும் காட்டிய மகானையும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுச் சமூகம் மறுத்து விட்டது!

உலகம் சிறக்கின்றது என்கிறார்களே! எப்படி? சமூகத்தின் முன்னேற்றம் இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டின்பின் இப்படியாக வந்த பரிணமித்ததோ! அறிவை உபயோகியாதும் அதனை மெய்ப்பாட்டால் அழுக்கியும் மேற்சென்ற சாகியம், சுதந்தரவாழ்வு வாழ வழி இதுதான் என்று காட்டவந்த காந்திமகானின் உபதேசத்தைக் கேட்க முடியாது என்று மறுத்து விட்டது. நம்பவே முடியவில்லை.

மகாத்மா காந்தி, அஹிம்சைக்கு ஒரு சமாதி. அன்புக்கு ஓர் ஒதுக்கிடம். அமைதிக்கும் அவ்வாறே. மேலைத்தேச ஆட்சி முறைகளும், நாகரிகமும் தான் இந்தியாவை மேற்கொள்ளும் போலும்! அமைதியான அஹிம்சா மார்க்கத்தில் யாவரையும் இட்டுச் சென்ற தீபம் அணைந்தது. எத்தனையோ தீவிரவாதிகளை வழிகாட்டிய தீபம் இன்று மறைந்ததும், உள்ளத்துள் அமைதி குன்றிவிட்டது.

இந்திய சரித்திரத்தை எழுதிவைக்கும்போது 'ஒரு இந்தியன் கையால் காந்திமகான் உயிர் நீங்கினார்' என்ற வடுத்தோன்றும். ஆனால், அவருடைய விருப்பத்தையும் பூர்த்திசெய்ய ஒருவன் வேண்டுமே. கைகூப்பியபடி உள்ளன்போடும், முகமலர்ச்சியோடும், புன்னகையோடும் — தம்மைக் கொல்ல வருபவனைத் தாம் ஏற்பாரேல், அதுவே அஹிம்சையின் உச்சநிலை என்று போதித்த மகானன்றோ அவர்! அப்படியே அவர் பிரியவும் ஒருவன் காரணமாகத்தான் வேண்டி வந்துவிட்டது!

யூதன் ஒருவனைக் காணும்போது எம்மை அறியாமலே உள்ளத்தில் ஒரு வெறுப்பும் ஏழ்மனமும் தோன்றுகின்றன. இயேசு நாதரைக் கொன்ற சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் இவன் என்பதுதான் அதற்குக் காரணம். இயேசுவே யூதராக இருப்பினும் அதனை நாம் கவனிப்பதில்லை. அவர் உலகத்திற்குப் பொதுவான ஒரு பெரியவர். ஆனால் அவரைச் சமூகத்தினின்றும் நீக்கியவர்களைத் தான் நாம் சிந்திக்கின்றோம்; வெறுக்கின்றோம். அப்படியே யாதொரு குற்றமும் இல்லாத இந்துமதத்தானொருவனை, — மகாராஷ்டிர சாதியானே இரண்டாயிரம் ஆண்டின் பின்னும், உலகத்தில் எந்தமூலையிலாயினும், வேற்றுமனிதன் சந்திக்கும்போது அவனுடைய உள்ளத்தில் முதல் எழுவது வெறுப்பாகவே இருக்கும். ஏனெனில், உலகத்துக்கு உரிய ஒரு மகானைச் சமூகத்தினின்றும் நீக்கிய ஒரு பழிசார்ந்த சாகியத்திற்கு உரியவன் இவன் என்ற வடுவால். இது உலக இயற்கை; மாற்றமுடியாதது. சந்ததி சந்ததியாக இந்தப் 'புகழ்' தொடர்ந்து வரும.

சுதந்திரம் அடையும் காலத்தில், அதனைப் புதிய முறையில் அடையச் செய்த பெருமானே இழந்து சுதந்திரத்தை எப்படி அனுபவிப்பது என்றறியாது வருந்துகின்றது இந்தியா. காந்தி மகானுக்கு நாம் செய்யும் கைம்மாறு, அவர் காட்டிய வழியில் நிற்பது தான் என்று சொல்லிக்கொள்ளல் கூடும். ஆனால் என் மனத்தில் தோன்றும் ஐயம் அதற்கு முழுமாராக நடக்குமோ என்பதே. அதற்காகத்தான் இந்தச் சமூகம் அவருக்கு வாழ்வை மறுத்து விட்டதோ?..... சாந்தி.

● என்னைச் சுற்றிலும் உள்ள சகலமும் சதா மறைந்துகொண்டிருக்கின்றன; சதா மாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சகல மாறுதல்களுக்கும் இடையிலே, ஒரு ஜீவசக்தி நிலவுவதை நான் மங்கலாகக் காண்கிறேன். அது மாறாதது; சகலத்தையும் சேர்த்திணைப்பது; சிருஷ்டிப்பது; மாய்ப்பது; மறுபடியும் சிருஷ்டிப்பது. அறிவுறுத்தும் அந்த ஜீவசக்தியே ஆத்மா. அல்லது கடவுளாகும். என் புலன்களினால் மட்டிலுமே காணும் வேறெந்தப் பொருளும் நிலைத்திருக்க முடியாது; நிலைத்திருக்கப்போவதில்லை. எனவே, அவனே உள்ளவன்.

இந்தச் சக்தி நன்மை புரிவதா? கேடு புரிவதா? அது முற்றும் நன்மை புரிவதாகவே நான் காண்கிறேன். ஏனென்றால், சாவுக்கு நடுவே வாழ்வு நிலைத்திருக்கிறது; போய்க்கு நடுவே உண்மை நிலைத்திருக்கிறது; இருளுக்கு நடுவே ஒளி நிலைத்திருக்கிறது. இதை நான் காணமுடிகிறது. ஆகவே, கடவுள் உயிரும் உண்மையும் ஒளியுமாவான் என்று நான் ஊகிக்கிறேன். அவன் அன்பு மயமாவான்; உன்னத நன்மையுமாவான்.

— மகாத்மா காந்தி.

“மகாத்மாஜி.....”

— சம்பந்தன் —

வேறு எவ்விதமாகவும் மகுடவாக்கியம் எழுதக் கைநடுங்குகிறது.

ஐயோ! பாரததேசத்தின் ஜீவநாடி அறந்துவிட்டதே! ஏன், — உலகத்தின் உயிர்நிலையே கலங்கிப்போயிற்று என்றாலும் பிசு கல்ல. என்கும் மக்கள் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார்கள். சகிக்க முடியாத துன்பத்தின் அவலக்குரல் எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும் கேட்கிறது. உலகமக்களுக்கு, அதிலும் பாரதத்தாய் என்ற சூழந் தைகளாகிய நமக்கு இதைவிட இனி ஒரு பெருந்துயர் வருமா? பெருந்துயர் என்ற பதத்துக்குள் இந்த அவலநிலை அடங்குமா?

தெய்வமே! மஹரிஷி - பாபுஜி - மகாத்மாஜியா மறைந்தார்? அப்படி நினைக்க முடியவில்லையே. எப்படியோ நடக்கமுடியாதது நடந்துவிட்டது. இனி உயிருள்ளவரை ஆறமுடியாது. இதுதான் உண்மை. அந்த 'நாதூராம் விநாயக் கோதே'யின் கைத்துப்பாக்கி யைப் பற்றிக்கொண்டு வந்த கொலைக்கடவுள் நம்மை ஏன் காண வில்லை? சத்திரபதி சிவாஜியும், திலகர் பெருமானும் பிறந்த மராட்டிய ஜாதியில் இந்த நாதூராம் விநாயக் கோதே எப்படி ஜனனமானான்?

மறைவு எல்லோருக்கும் சாஸ்வதமானதாக இருக்கலாம். ஆனால்? - பாபுஜி - அந்த எல்லோருக்குள்ளும் வைத்து எண் ணைத்தக்க ஒருவரா? ஆனாலும் இது நடந்து விட்டது. எப்படி நடந்தது என்று யாராலும் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியவில்லையே!

அண்ணல் மகாத்மாஜியின் பெருமையை - உயர்வை மனி தனால் சொல்ல இயலுமா? கற்பனையைக் கடந்த குண சொளந் தரியமே அவரது திருக்கோலம். தேவாம்ஸம் பொருந்தியவர் தேவனானார் என்றாலே அவரை இழிவு செய்வது போல ஆகி விடுகிறது.

மஹரிஷிகளுக்கெல்லாம் மஹரிஷி. புத்தரது ஞானமும், சிறீஸ்துவின் கனிந்த அன்பும், நபியின் திருஷ்டியுமா அவரிடம் பரிமளித்தன? உலகந் தோன்றியபின் எத்தனை மகான்கள் இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்தார்களோ, அவர்கள் எல்லோரது சிறப்பியல்பு

களையும் சேர்த்து எண்ணிறந்த மடங்குகளாக்கினாலும், 'அவ்வளவுந்தானா பாபுஜியிடம் விளங்கிய குண - நிலைகள்?' என்று எல்லோரும் கோபிப்பார்கள்.

பாபுஜி இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை ஈட்டிக் கொடுத்துவிட்டார். இனி..... என்று எப்படி ஆறமுடிக்கிறது. அவர் அதற்காக மட்டும் பிறந்தவரல்லவே. கலியுகத்தில் ராமராஜ்யத்தை - சுவர்க்கவாழ்வை நமக்குக் காட்டித்தர வந்தவர் என்று சொல்லிவிட்டால் மட்டும் முடிந்ததா? அவர் அவதரித்தார் - இன்னும் எத்தனையோ காரியங்களுக்காக. இடையில் இப்படி ஆயிற்றே!

ஐயோ! திலகரை, கோகலையை, வித்தல்பாயை, சித்தராஞ்சனதாஸை, லஜபதியை, மகாதேவதேசாயை, நேதாஜியை இன்னும் பலரை இழந்தோம். காலன் பெரியோர்களைக் கொண்டு சென்று தன் நாட்டில் குடியேற்றிச் சுகங்கண்டுவிட்டான். அந்தச் சுவையில் - இனிமையில் - மயக்கத்தில் அண்ணலையும் அழைத்துச் சென்றானே!

உலகத்தைப் பாபு இருள் கௌளிக்கொண்டுவிட்டது. ஞானசூரியன் திடீரென மறைந்துவிட்டான். இந்த மனித ஜாதிக்கு முன் இனியும் அந்த விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்க தீபத்தை ஆண்டவன் வைத்துவிட்டுப் பொறுத்திருக்க விரும்பவில்லை. அழப்பிறந்த மனிதனே! இனி உன் மூச்சுள்ளவரைக்கும் அழுதுதொலை!

ஆனால், பாபுஜியின் ஆத்மஜோதியைக் காணமட்டும் ஆசைப்படு. அந்த ஆசை - உணர்ச்சிதான் ஒருகாளைக்கு உனக்கு ஆறுதலைக் கொடுக்க முடியும். சத்யம், அஹிம்சை என்பவற்றிற்குத் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கு. அப்போதெல்லாம் பாபுஜி உன்னோடு கூட இருப்பதை உணர்வாய்.

பாபுஜியின் ஆத்மஜோதி எங்களைக் காப்பதாக.

● எண்ணங்களைப் பிறரிடமிருந்து அபகரிப்பதும் 'திருட்டு' தான். "இந்தப் பேரெண்ணம் என்னுடையது" என்று மார்தட்டிக்கொள்வது தப்பிதம். ஏனெனில் அந்த எண்ணம் பிறருடைய எண்ணத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கலாமன்றோ! இதை 'எண்ணத் திருட்டு' என்று சொல்லவேண்டும். உலகசரித்திரத்தில் எத்தனையோ புலவர்கள் இத்திருட்டுக்குற்றத்தைச் செய்திருக்கின்றனர். 'இலக்கியத் திருட்டு' என்பது இப்போதும் சகஜமாய்த்தானிருக்கிறது.

— மகாத்மா காந்தி.

இனி உலகில் . . .

. . . முதல்வன் யார் ?

எச்சாதி எச்சமயத்(து) எந்நாட் டாரும்
இன்றுலகில் முதல்வன்யார் என்னக் கேட்டால்
சிச்சமாய்க் காந்திதான் என்று கூறும்
நீகாற்ற பெருமையினைப் பரதந் தாங்கக்
கச்சைதான் ஆடையாய் ஆரையிற் கட்டிக்
காசினியைக் கருணையினால் ஆண்டுவந்தாய்;
நச்சேகொள் உளமுடையான் நமனாய் வந்து
நாயகமே ஆருயிரைக் கவர்ந்தா னந்தோ!

இனியுலகில் முதல்வன்யார் என்னும் போது
யாருளரோ யாமுந்தான் காணோ மையா
பனிவரைசேர் பாரதத்தின் துயரந் தானும்
பல்லாண்டு சென்றாலும் தீருமோ தான்?
கனவினிலும் உனையேயாம் மறக்கோ மையா
கண்ணீரும் ஒருபேர்தும் தீரா தையா
உனதுயிரை நமனேதான் கவர்ந்த போதும்
உலகுவரை உன்ஜோதி ஒங்குந் தானே!

சக்தியத்துக்கு அரிச்சந்தரன் ஒருவன் தானே?
தாணிதனில் பொறுமைக்குத் தருமன் தானே?
உத்தமநற் கருணையினால் உலகை வென்றோன்
உயர்புத்தன் என்றுசொலும் ஒருவன் தானே?
சித்தியமும் மாற்றலரிற் பரிவு காட்டி
நிமலனெனும் நிலையடைந்தோன் யேசு தானே?
இத்தரையில் நீவந்து உதித்த தாலே
இவரிருவர் இருவரென இயம்பப் பெற்றார்!

— யாழ்ப்பாணன்.

‘இவர்கள்’ சொல்கிறார்கள்:

இலங்கை பெற்ற சுதந்திரம்!

சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் புத்தபகவான் ஆத்மா சம்பந்தமாகவும் அதன் விடுதலையைப் பற்றியும் உபதேசித்தார். அதற்குப் பின்னர் மிகமுக்கியமான ஒரு நிகழ்ச்சி இலங்கைக்கு இன்று கிடைத்துள்ள அரசியற் சுதந்திரமேயாகும். இப்போது நாம் அடைந்துள்ள சுதந்திரத்துக்காக எண்ணற்ற இலங்கை மக்கள் மிகவும் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை நாம் ஒரு போதுமே மறக்கமுடியாது. சுதந்திர சகாப்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. இனிப் பொதுஜனங்களின் நல்வாழ்வுக்காக உழைப்பதற்கு அனைவரும் முன்வருவார்களாக.”

— பிரதமர் சேனநாயக்கா.

* * *

“இதை நாம் உண்மைச் சுதந்திரமென்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. எம் தமிழ்த் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தமிழ் மக்களும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். பிரிட்டிஷாருடன் சேனநாயக்கா செய்துள்ள மூன்று ஒப்பந்தங்களும் நம்மை இன்னும் பிரிட்டிஷ் தேர்க்காலில் பிணித்திருக்கின்றன.”

— ‘சுதந்திரன்’

* * *

“பேப்ரவரி நாலாந் திகதியுடன் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தினின்றும் இலங்கை விலகி டொமினியன் அந்தஸ்தைப் பெற்று, பிரிட்டனின் சாம்ராச்சிய நாடுகளுடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது.”

— ‘ஈழகேசரி’

* * *

“நற்செய்தி! போலிச் சுதந்திரவிழாவைப் பகிஷ்கரிப்போம். போல்ஷ்விக் லெனினிஸ்ட் - சமசமாய - சம் யூனிஸ்ட் ஆகிய கட்சிகளைச் சேர்ந்த பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் 20 பேர்களும் எவ்வித உற்சவங்களிலும் கலந்துகொள்ள மாட்டார்கள்! பாராளுமன்றத்துக்கு வெளியேயும் இடதுசாரிகள் சுதந்திரவிழாவைப் பகிஷ்கரிப்பார்கள்.”

— ‘ஜாதயந்திர சமசமாய’

* * *

“நாட்டில் சிலவும் பொருளாதார கஷ்டங்களை முன்னிட்டு, ஒருசார்பினர் சுதந்திரவிழாவையும் பகிஷ்கரித்துள்ளனர். பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள் நீங்கினால்தான் அரசியற் சுதந்திரத்துக்கே அர்த்தமுண்டு.”

— ‘வீரகேசரி’

‘ரவிகமணி’ எழுதுகிறார்:

மறுமலர்ச்சி ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,
மறுமலர்ச்சிப் போங்கல் இதழ் கிடைத்தது.
மிக்க நன்றி.

கனகரத்னம் அவர்களது படம் பத்திரிகையை நன்றாய் அலங்கரிக்கிறது..... நாங்கள் ரோம்பவும் அனுபவிக்கிறோம்.

மிக்க சிரத்தை எடுத்துப் பத்திரிகையை நடத்துகிறீர்கள். கனகரத்னம் அவர்களது ஆதரவோ இருக்கிறது. உறுதி: பத்திரிகைக்கு நல்ல வியாபகம் இருக்கும். ரோம்ப சந்தோஷம்.

தங்கள்,

டி. கே. சிதம்பரநாதன்.

படித்துப் பார்த்தது

அணிகலம் - போங்கல் மலர்:- ஆசிரியர்: லெ. கதிரேசன் செட்டியார், காரியாலயம்: புதுக்கோட்டை. விலை: 12 அணை.

பொன்னொளி வீசும் அழகிய முகப்புச் சித்திரத்துடன் வழக்கமான அளவில், 90 பக்கங்களில் இந்தமலர் வெளிவந்திருக்கிறது.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் முதலியவர்களுடைய கவிதைகளும், வித்வான் ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை, வி. ஆர். மயிலேறு, எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், அகிலன், தே. ப. பெருமாள், எம். எஸ். கமலா முதலியோருடைய கட்டுரைகளும், கதைகளும் மலருக்கு மணமூட்டுகின்றன. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரப்பிள்ளையின் மூவர்ணப் படமும், வேறுபல படங்களும் மலரை அலங்கரிக்கின்றன.

ஞானக்கடல்:- பிரதம ஆசிரியர்: தத்துவஞானி உயர்திரு. அன்பர் பூபதிதாஸர் அவர்கள். காரியாலயம்: 224, லேயார்ட்ஸ் பிராட்வே, கொழும்பு. தனிப்பிரதி சத. 50. ஆண்டுச்சந்தா. ரூ. 6.

அன்புக் கடலான பூபதிதாஸருடைய மேற்பார்வையிலே தோன்றியுள்ள இந்த ‘ஞானக்கடல்’ பல பெரியார்களுடைய வாழ்த்துச் செய்திகளுடனும், வேறும் தத்துவக் கருத்துக்கள் அடங்கிய பல கட்டுரைகளுடனும், கதைகள், கவிதைகளுடனும் விளங்குகின்றது. அச்சும் அமைப்பும் நன்றாக இருக்கின்றன. ‘ஞானக்கடல்’ நன்கு பெருகி நாட்டுக்கு நலன்புரிவதாக!

○ சதந்திரம் கிடைத்துவிட்ட நமது ஈழநாட்டுக்கு ஒரு 'தேசிய கீதம்' தேவை என்ற அபிப்பிராயம் பல இடங்களிலும் தோன்றியுள்ளது. சமீபத்தில் தேசியகீதத்தின் தேவைக்காக ஒரு கவிதைப்போட்டி நடந்ததாகவும் அறிகிறோம். இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் முன்னால் இதோ, இந்தக் கவிதையையும் சமர்ப்பிக்கிறோம். கவிதையின் பொருள் நன்றாக இருக்கிறது; இசையோடு பாடுதற்கு வேண்டிய ஓசைநயமும் நிறைந்திருக்கிறது. — வாசகர்களின் அபிப்பிராயம் எப்படியோ?

* ஈழத் தாய் *

ராகம் : ஹிந்தஸ்தான் தோடி.

தாளம் : ஜதி.

ஈழத்துப் புத்திரர்கள் - ரத்தினத் - தீவத்துப் புத்திரர்கள்
வாழ்த்துணிந்துநாம் ஒன்றுபட்டழித் தாயை வணங்கிடுவோம்.

இந்து சமுத்திரத்தின் - நடுவே - சுந்தர மாய்த்துலங்கும்
இந்தஇலங்கையெந் நாட்டுவளத்திற்கும் ஈடுகுறைந்திடுமோ?

பாத மலையுமுண்டு - பீதுறு - தால மலையுமுண்டு
மோதியுயர்ந்து முகிற்குலங்கொட்டு மழையிற்குறைந்திடுமோ?

மாவலி கங்கையிலே - மற்றும் - பாய்வலி கங்கையிலே
தாவிநுரைகள் திரளப்பரந்திடும் நீரிற் குறைந்திடுமோ?

காடு நிரம்பவெல்லாம் - உயர் - மேடு நிரம்பவெல்லாம்
கூடிமகிழ்ந்து விதைத்துப்பின்னெல்லினைப் பாடி அளப்போமே.

தெங்கிற் படுபொருள்கள் - மலையிற் - பொங்கிடும் தேயிரப்பர்
எங்குமிருந்திவை பெற்றுப்பின்னேகிடத் தங்கத்துடன்வருவார்.

பெற்றிடும் முத்தினங்கள் - ரத்தினக் - கற்கள் பலவினங்கள்
பெற்றிவைகொண்டுதம் நாடுகளேகிடக் கப்பல்திரள்குவியும்,

வாழை கழுகினங்கள் - தானியம் - பாளைப் பனைபலாக்கள்
நாளும்வளமுயர்ந் தோங்கிடக்காய்கள் காய்த்துக்குலங்கிடுமே.

நன்மை தனிற் குறைந்தோ - வளத் - தன்மை தனிற் குறைந்தோ
என்னகுறைவினில் இன்னலடைவது ஈழப்புதல்வர்கள்நாம்?

சாதிகள் பேசல்விட்டுச் - சமயப் - பூசல்கள் ஓயவிட்டு

சோதரர்நம்முட் பகைமையொழித்துநம் தாயைவணங்கிடுவோம்!

— கு. பெரியதம்பி

மபக்கர் தெளியாத பூரண குடிகாரனோடு இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியனை ஒப்பிடலாம். அவனுடைய குடி இலக்கியக் குடி. எந்தப் புஷ்பத்தில் சிறிது மது இன்னும் சேர்க்கலாமென்று தேடியலையும் வண்டாயும் அல்லது தேனியாய் மிருப்பான். அவனுடைய கீதம் இலக்கிய கீதம். அவனுடைய களி இலக்கியக் களி. அவன் நாயா பிரான்; காக்கையா யிருப்பான். 'காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்.' இந்த இலக்கியக் குடிகாரனுக்குக் கூடிக் குடிப்பதிலே ஆர்வம். புதியதொரு மது சிடைத்துவிட்டால், அவன் குதித்துக் கூத்தாடி, தன் குழுவை யழைத்து, கூடிக் குடிப்பான். அவனுக்குப் புதுப் புது இலக்கியமே உணவு. அதுவே தண்ணீர். இலக்கியந்தான் அவன் சுவாசம். அவன்

[பண்டிதர் அவர்களுடைய எழுத்துக்களை வாசிப்பதற்கு வாசகர்கள் வெகுகாலமாக ஆவலோடிருக்கிறார்கள். அந்த ஆவலைத் தீர்ப்பது அவ்வளவு இலகுவாயில்லை! பண்டிதரவர்கள் 'இலக்கியம் கற்பித்தல்' என்னும் பொருள்பற்றி நிகழ்த்திய விரிவுரைக் குறிப்புகளின் தொகுப்பு, சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர் சங்க வெளியீடான 'நாவல்'னில் வெளிவந்துள்ளது. அதில் ஒரு பகுதியே 'இலக்கிய ஆசிரியன்' என்னும் இக்கட்டுரை. பண்டிதரவர்களுக்கேயுரிய - தனிச் சிறப்புவாய்ந்த தமிழ்நடை இக் குறிப்புகளில் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.]

இலக்கிய ஆசிரியன்

பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை.

செவிகள் இலக்கியமல்லாதவைகளைக் கேட்டாற் செவியாய்விடும். அவன் நா இலக்கியமல்லாதவைகளைக் கண்டால் ஊமையாய் விடும். ஒருதரம்தானும் உச்சரிக்க மாட்டானு. கண்கள் இலக்கியமல்லாத காட்சிகளைக் காணமாட்டா.

நல்ல கருத்துக்களையும், அதற்கு அதுதானென்று சொல்லத்தக்க பாடங்களையும் சுண்டிப் பார்த்து எடுக்கக்கூடியவன். பாட்டில் உயிர் துடிக்குமிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டத்தக்கவன். பாட்டுக்கேற்ற ஓசை, தாளத்துக்கேற்ற ஆட்டம் கைவந்தவன்.

சரி, இனிக் கிராமப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவோம். அங்கே ஒரு உபாத்தியாயரும், ஐந்து வகுப்புகளுமிருக்கும். எல்லாப் பாடத்திற்கும் ஆசிரியர் அவர்தான். அவர் இலக்கியப் பாட்டிலே, சரித்திரம் — யூமிசாஸ்திரம் — சுகாதாரம் — கணிதம் — ஏழுவாய் பயனிலை — பகுபதமுடிவு — எல்லாம் படிப்பித்து இறு மாப்போடு இருப்பார். அவர் ஒரேபொரு குறைதான் செய்திருப் பார். அது, இலக்கிய பாடத்திலே இலக்கியம் படிப்பியாமை! அவரிடம் அகப்பட்ட இலக்கியமும், குறிச்சிப்புக்க மான்போல ஏறியும் குத்தும் அடியும் பட்டு, படுகாயங்களோடு பிணமாய்க் கிடக்கும். மாணவர்கள் பாவம்! தென்னாவிராமன் வளர்த்த பூனைக்குட்டிபோல, பாலைப் பார்த்துக்கொண்டே முன்குவார் கள்.

இதுதான் இப்பொழுது சீர்திருந்திய நகர பாடசாலைகளி லும் நடக்கின்றது. உபாத்திக் தொழில் வயிறு கழுவுகிற தொழில்; சுகமாக வருமானம் பண்ணுகிற தொழில். மூளை விருத்தியில்லாதவர்கள் — வேலைபற்றவர்கள் — வேறு வசதி இல்லாதவர்கள், கோவிற் குருக்களாய்ப் போகிறார்கள்; அல்லது உபாத்தியாயர்களாய் வருகின்றார்கள். இலக்கிய 'மேடர்' (கொலை) இப்பொழுது பள்ளிகளில் நடக்கிறது.

ஆசிரிய கலாசாலைகளிலே, சர்க்கரையை வாயிற் போடுவ தில்லை. ஆனால், அதன் குணதோஷம் ஆராயப்படுகிறது; அவ் வளவுந்தான். பயிற்றப்பட்ட அந்த உத்தமாதிரியன் — வித்தியா பகுதியா லங்கீகரிக்கப்பட்ட அவன் — தனது நாட்டாண்மையி னாலே, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைச் சுவீகரித்துக்கொண்டு, இருப் பைப்பூவைச் சர்க்கரையென்கிறான். அவனையசைக்க ஆராலும் முடியாது. அவனுக்கு அங்கே ஆடும். அந்தக் கிராம சனங்கள், தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளை அவனுக்காக அக்கினியில் ஓமஞ் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அந்தக்காலத்தில் ஒரு பகன் எங்கேயோ ஒரு ஊரிவிருந்தானும். இது பழைய பாரதம். இந்தப் புதிய பாரதத்தில், எல்லாப் பள்ளிகளிலும் எண்ணிறந்த பகர்களிருக்கின்றார்கள். எத்தனையோ கலாசாலைகள் அவர்களை உற்பத்திசெய்து தள்ளுகின்றன.

புலவன் பிறக்கிறான். அப்படியே இலக்கிய ஆசிரியனும் பிறக்கிறான். அவனைத் தேடிப் பிடிப்பது வித்தியாபகுதியின் கடன். அவன் வித்தியாபகுதியைத் தேடிப் பிடிப்பதில்லை. *

மாறும் இலக்கணம்

3

“இரட்டையர்கள்”

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

4. இனி வேற்றுமை யுருபுகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இன்று பாடசாலையில் நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் ஓர் பையனிடம் ‘வேற்றுமையுருபுகள் எவையெவை?’ என்று கேட்டால், அவன் உடனே ‘ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண்’ என்று ‘பளிச்’ செனச் சொல்லுவான். கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாக மனனம் செய்திருப்பதாலேதான் அவன் அப்படிச் சொல்வானேயல்லாமல் அவற்றின் உபயோகத்தை உணர்ந்தல்ல. ஏனெனில், அவற்றில் பிந்திய மூன்று உருபுகளும் அவனைப் பொறுத்த அளவில் பேச்சுத் தமிழிலும் எழுத்துத் தமிழிலும் பெரும்பாலும் அவனுக்கு அறிமுகமில்லாத உருபுகள் தான். ‘அது’வும், ‘கண்’னும் சுட்டுப் பெயராகவும், அவயவப் பெயராகவுந்தான் அவன் அறிந்திருப்பான். ஐந்தாம் வேற்றுமை ‘இன்’ உருபோ, பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருக்கிற (தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின் பேனை என்பவற்றிற் போல்) ‘இன்’ சாரியை மாதிரித் தோற்றமளித்து அவனை ஏமாற்றி ஆசிரியரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி விடுகிறது!

தனித்தனி ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய வெவ்வேறு உருபுகளைக் கற்பிக்கும்போதும் இக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் பலர், ‘ஐந்தாவதனுருபு இல்லும் இன்னும்’, ‘ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும் பன்மைக்கு அவ்வும்’ என்று வழக்கு வீழ்ந்த பழைய உருபுகளைக் கற்பிக்கிறார்களேயல்லாமல், அவற்றை விட்டு விடவோ அவற்றுக்குப் பதிலாக வழங்கும் புதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கவோ பெரும்பாலும் துணிவதில்லை.

இவற்றில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுகளான ‘இல்’லும் ‘இன்’னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம் ஆறாம் வேற்றுமைகளின் உருபுகளாக வழங்குகின்றன. ‘அது’ உருபை ஒருசிலர் வழங்கினாலும் ‘ஆது’ ‘அ’ உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே இப்போது உபயோகிப்பதில்லை.

இப்படி பெல்லாமிருக்க, பழைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் நோக்கமில்லாத இளம் மாணவரும் பிறரும் இவற்றை ஏன் வருந்திக் கற்கவேண்டும்? புதியவற்றை ஏன் விலக்கவேண்டும்?

இனி, முன்னால், பின்னால், நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பனபோன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கணநூலின்படி எப்பொருள் சொள்வது? இவற்றை இழிசனர் வழக்கு என்றோ வேற்றுமை மயக்கமன்றோ நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருதல் பொருந்தாது. இவைபோன்றனவும் இலக்கணத்தில் இடம்பெறவேண்டும்.

5. பழந்தமிழில் நான் என்னும் தன்மையொருமைப் பெயர்

இருக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது. பின் அது வழக்கில் வந்து விட்டமையால் நன்னூலில் அதுவும் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டது. அந்த நன்னூலிலும் தன்மைமுன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறுமிடத்தில் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பன்மைப் பெயர்கள் காட்டப்படவில்லை. இவை இலக்கணத்தில் இடம் பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்காற்றில் வந்துவிட்டமையால் புதிய இலக்கணத்தில் இவைபோன்ற சொற்கள் இடம் பெற வேண்டாமா?

6. இனி வினைச் சொற்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான வினை முற்றுக்கள் என்று வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் மூன்றையும் நன்னூல் விதித்தது. உரை எழுதியவர்கள், இவற்றோடு வேண்டும், படும், தரும் என்பவற்றையும் சேர்க்கலாம் எனக் காட்டினர். இப்பொழுது இல்லை, உண்டு என்பவைபோலவே அல்ல என்ற முற்றும் ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானதாய் வழங்குகிறது. இது இலக்கணப் பிழையான சொல் என்றும் சிலர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். (பிரபல எழுத்தாள ரொருவர் பெரியார் ஒருவரைப் பற்றி எழுதும்போது, தாம் இலக்கண சுத்தமாக எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு “திரு..... அவர்கள் இவ்விதமான குறைகளைத் தவிர்த்து உடையவர் அன்று” என்று எழுதி முடித்தார்!)

ஐம்பால் மூவிடத்துப் பொது வினைகளைப் பற்றி ஆராயும்போது, வேண்டும் என்னும் பொருளில்

வழங்கும் ‘தேவை’ என்னும் புதிய சொல்லின் உபயோகமும் அறிஞரால் ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

இனி, எழுதுக, அனுப்புக, வருக..... என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களுக்குப் பதிலாக அதே பொருளில் எழுதவும், அனுப்பவும், வரவும்... என்று புதிய வழக்கு ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதையான ஏவலில் வழங்குவதாலும், சிறுபான்மை ஒருமையிலும் உபயோகிக்கப்படுவதாலும் இவற்றை எழுதும், அனுப்பும், வாரும்... என்னும் முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைகளின் திரிபுகளென்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே இவற்றையும் வியங்கோள் வினையாகவே கொண்டு இலக்கணம் அமைத்தல் பொருத்தமாகும்.

காலமும் இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகிற எதிர்மறைவினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டில்லை, உண்டிலேன்; உண்கின்றிலன், உண்கின்றிலை, உண்கின்றிலேன் என்பன போன்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கு விழ்ந்தவிட்டதையும், இவற்றிற்குப் பதிலாய், இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் உண்ணவில்லை என்ற எச்சத் தொடரே வழங்குவதையும் இலக்கணங்கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதோ கற்பிப்பதோ இல்லை யென்றே கூறலாம். அவர்கள் கற்ற, கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடாமையே இதற்குக் காரணம்போலும்!

(வரும்)

வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தின!

தோடர் கதை

அந்த 'இரவு'க்குப் பிறகு, -
என் வாழ்விலே இருளைக் கவ்வ
விட்ட அந்த இரவுக்குப் பிறகு.
இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன.
இரண்டு மாதங்களா? இரண்டு
கோடியுக்கங்கள் கழிந்துவிட்டன.
- என் நெஞ்சு அப்படிச் சொல்
கிறது!..... நான் எப்படி எழுது
வேன் இந்த நிலைமையை?
ஐயோ.....

'பாலு மலையாவுக்குப் போ
னாரா, (பாலுவை 'அவன்' என்று
சொல்லியதும் எழுதியதும்....
ஏனோ இனியும் அப்படி எழுதக்
கூசுகிறது!) அவர் போன இர
ண்டு வாரத்துக்கெல்லாம் மலே
யாவின் நிலைமை முற்றிலும்
மாறிவிட்டது. யப்பானியரின்
உதயசூரியக்கொடி அங்கே பறந்
தது. வெள்ளைக்காரர்கள் ஒடி
வந்துவிட்டார்கள். ஆனால் என்
பாலு!-அவர் அங்கேதான். இனி
.....இனி எப்போதோ!.....

ஆனால் இதற்காக
வா என் உள்ளம் உரு
கிப்போகிறது? எப்
போதோ ஒருநாள் சந்
திப்போம் என்ற நம்
பிக்கையோடு எத்

தனை வருடங்கள் வேண்டுமான
ஹும் பொறுத்துக் கொள்வேன்.
ஆனால்.....

நான் என்ன சொல்வேன்?
இந்த உலகத்தில் இனி எப்படி
என் முகத்தைக் காட்டுவேன்?
'ரத்தின, ரத்தின! உன் சுட்டித்
தனத்துக்கும், உன் விறுவிறுப்
புக்கும், சிட்டுக்குருவி போலப்
பறந்து திரிந்த உன் குறுகுறுப்
புக்கும் - ஐயோ, உனக்கா இந்
தக் கதி?'

ஆண்டவனுக்கு, இத்தகைய
கொரோமான - மனித இதயங்
களை வாட்டி வருத்தும் - விளை
யாட்டுகளில் ஏனோ பிரியம் ஏற்
படுகிறது?

'ஆசைக்கு ஒரு பிள்ளை; ஆஸ்
திக்கு ஒரு பிள்ளை - ஒரே ஒரு
பிள்ளை வேணும்' என்று எத்
தனை சதிபதிகள் தவம் கிடக்கி
றார்கள்! இதே சிந்தனையாய்,
இதே வேலையாய் ஏங்கி ஏங்கிக்
கவலைப்படுகிறார்கள்! தெய்வம்

அவர்களைத் திரும்பியும்
பார்ப்பதில்லை. ஆனால் என்
போல உணர்ச்சி வெறியிலே,
உலகை மறந்த நிலையிலே ஏதோ ஒரு சில நிமி
ஷ மயக்கநிலையிலே செய்து

விடுகிற அற்பமான தவறுகள்... இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தெய்வம் தன் கடமையைச் செய்வதற்குத் தவறுவதேயில்லை!

இரண்டு மாதம். — நான் இரண்டு மாதம்.

இந்த எண்ணம் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் என் உள்ளத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. எந்தேகத்தை நடுங்கவைத்து என் உயிரையே குடித்துவிடும்போல் இருந்தது.

நான் செய்தது தவறுதானா?

‘சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது;

இனி என்ன நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை’ என்ற மனத்துணிவிலே பிறந்த உணர்ச்சி வெறி — அதற்கு ஆளானது என் தவறுதானா?

‘அவர் மலையாவில் தடுக்கப்பட்டு விடுவார் — தெய்வம் இப்படிச் சதி செய்யும்’ என்றெல்லாம் எப்படி என்னால் உணர்ந்திருக்க முடியும்?

நான் தவறு செய்யவில்லை — ஆனால், என் வாழ்வில் ‘இன்பம்’ என்ற வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழ் உடைத்துவிட்டது; ஆண்டவன் உடைத்துவிட்டான், நெஞ்சிலே நரமில்லாமல்!

நினைத்தால் நம்பமுடியவில்லை. ‘ஐயோ, நானா இப்படியாகிவிட்டேன்?’ என்வயிற்றில் கர்ப்பமா? உலகம் என் கணவனைக் காண முன்னர், என் குழந்தையையா பார்க்கப்போகிறது!

என்வயிற்றிலே கர்ப்பம்! என் நெஞ்சிலோ பாரம்! — என்னால் சுமக்கமுடியாத பாரம்!

நான் தற்கொலை செய்திருப்பேன், ஆனால் மனத்திலே ஒரு

அற்ப ஆசை: திடீரென்று எப்படியாவது என் பாலு வந்துவிட்ட மாட்டாரா! வந்து என்னைத் தன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வார்; என் துன்பமெல்லாம் பேரின்பமாக மாறிவிடும்.....

அவர் வரமுடியாதென்ற நிச்சயமான நம்பிக்கையோடு தற்கொலை செய்தாலும் — பிரேத விசாரணை நடக்கும்; என் உடலைக் கீறிக் கிழிப்பார்கள். ஒழுக்கம் தவறி, அதன் காரணமாக உயிர்விட்டேனென்று ஊரெல்லாம் பேசிக்கொள்ளும்.....

இறந்துபோனபின் யார் எப்படிப் பேசினாலென்ன?—தற்கொலை செய்துவிட்டால் என் உள்ளத்தின் பாரம் தீர்த்துவிடுமென்பது நிச்சயம். ஆனால்....ஆனால் உண்மையில் எனக்குத் துணிவு இல்லை. தற்கொலை! ஐயையோ!தற்கொலை! தற்கொலை!...

நாட்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன, காலசக்கரத்தின் கூரிய பற்கள் என்னைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தன.....

*

விஷயம் பெத்தாச்சிக்குத் தெரிந்தது.

ஏதோ ஒரு பலமான அடிதலையில் வீழ்ந்ததுபோல அவர் துடித்துத்தார். மகா மோசமான நிலைமை ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டதென்பதை அவர் உணர்ந்தார். இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. என்னோடு அதிகம் பேசுவதில்லை. அவருக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தெரிந்தது. என்னை

யும் கேளாமல், என்னுடைய பெரிய தகப்பனாரிடம் விஷயத்தை அறிவித்துவிட்டார்!

என்னுடைய இந்தப் பெரிய தகப்பனர் — அவர் ஒரு தனிப்பட்ட ஜன்மம். 'தம்முடைய கூடப்பிறந்த தம்பிக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாளே; தம்பியும் இங்கே இல்லை, தாமாவது அவள் விஷயத்தைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டும்' — என்ற சிந்தனையே இல்லாமல், தாமும் தம் பாடுமாசு வாழ்ந்தவர். 'பெரியையா' என்று பேருக்குச் சொல்லிக்கொள்வேனே தவிர, அவரோடு எனக்கு ஏதோ தூரத்து உறவுகூட இருப்பதாக என்மனதிலே தோன்றியதில்லை. இப்படிப்பட்ட மனிதர், எனது நிலைமையை அறிந்ததும் பறந்தோடி வந்தார் எங்கள் வீட்டுக்கு. 'தாம் தாம்' என்று கொஞ்சம் அளவுக்கு மீறியே என்னைப் பேசினார். குடும்பத்தின் கௌரவமே அதலபாதாளத்தில் நசுந்துவிட்டதாகப் புலம்பினார். வேறு சமயமாயிருந்தால் அவருடைய வார்த்தைக்கு வார்த்தை முகத்திலடிப்பது போலப்பதில் சொல்ல எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்று என் நிலைமை அவர் கண்டபடி பேசவும் நான் வாய் மூடிக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்கவும் ஆக்கிவிட்டது!

என்றோடு பேசிவிட்டு, பெத்தாச்சியிடம் போய் 'சூசு சூசு' வென்று ஏதோ இரகசியம் பேசினார். பிறகு என்னிடம் வந்து, "ரத்தினா! இந்த வில்லங்கத்திலிருந்து தவறுகிறதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது..." என்றார்.

இதிலிருந்து தவறவும் ஏதாவது வழி உண்டா? நம்பிக்கையற்ற மனத்தோடு நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தேன். அவர் சொன்னார்:

"சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர் உன்னைக் கல்யாணம் செய்ய மிக விருப்பமாயிருக்கிறார். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்புதான் என்னிடம் சொன்னார்.ரத்தினா, அவரைப் பிடித்து நான் கலியாணத்துக்கு ஆயத்தஞ் செய்கிறேன். கலியாணத்தை இந்தக் கிழமையிலேயே செய்து விடுவோம். பிறகு கர்ப்பத்தை..... ஏதாவது செய்து பார்க்கலாம். முடியாவிட்டாலும் பிறகு ஒரு மாதிரிச் சமாளித்துவிடலாம் — எட்டு மாதத்தில் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறக்கிறது தானே?"

என்னுடைய உள்ளத்தில் என்னென்ன உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்துக் கிளம்பின என்பதைச் சரியாக எழுதிவிட முடியாது. ஆனாலும் நான் வாயை மூடிக்கொண்டேன். ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை.

"ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்?"

நான் விம்மிக்கொண்டே 'என்னை நான் செத்துப் போகிறேன்!' என்றேன்.

"செத்துப்போகிறாயா? செத்துப்போகிறது இலேசான காரியமா? செத்தால் தானென்ன, சும்மா விட்டுவிடுவார்களா?" — அவருடைய குரலிலே ஆத்திரம் தொனித்தது.

"பின்னே, என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?"

"சுப்பிரமணிய உபாத்தியாய

ரைக் கலியாணம் செய்து கொள்!”

“என்னை முடியாது!”

அவர் சீறி எழுந்தார்:

“வேறு என்ன முடியும்? கண்டபடி நடந்து கெட்ட பெயர் கேட்க முடியும்! இனசனத்துக்கு அவமானம் உண்டாக்கி வைக்க முடியும்! வந்தவன் போனவனைக் கூடி.....”

‘ஐயோ! ஐயோ!’ என்று முழு ஆத்திரத்தோடு தலையிலடித்துக் கொண்டேன். பிறகு “என்னை வெட்டிக் கொலைசெய்து விட்டுப் பிறகு வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேசுங்கள்!” என்றேன்.

அவர் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டார், சிறிதுநேரம் மௌனம் நிலவிற்று, பிறகு அமைதியான குரலில் “ரத்தின, வேறு என்ன செய்யப்போகிறாய்? உன்னுடைய நன்மைக்காகத்தானே சொல்கிறேன். சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயராவது அகப்பட்டாரே, உலகத்தில் நீயும் ஒரு பெண் என்று உலாவுவதற்கு! இல்லாவிட்டால் உன் கதியென்ன? நினைத்தபடி வாழ்க்கை நடத்த முடியவில்லை. - இனி என்ன செய்வது, ஏதோ ஒருமாதிரி இந்த உலகத்தில் மரியாதையாக நடக்கக்கூடிய வழியைப் பார்க்க வேண்டியதுதான்..... கலியாணம் செய்யாமல் கர்ப்பத்தை அழிக்கலாமென்றால், - அதை நிச்சயமாக நம்பமுடியாது. இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் போய் விட்டால் பிறகு ஒன்றும் செய்ய முடியாது! - நன்றாக யோசித்துப்பார். ஆத்திரப்படாமல் நன்

றாக யோசித்துப்பதில் சொல்லு. நான் போய்விட்டுக் கொஞ்சம் செல்ல வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய் விட்டார்.

நான் யோசித்தேன், யோசித்தேன்.....

இதயம் குமுறி வெடித்து விடும்போலிருந்தது!

யோசித்தேன்... மூளை கலங்கிப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போல் தோன்றிற்று.

யோசித்தேன்.....

என் நினைவெல்லாம் கண்ணீரிலே - கொதிக்கும் கண்ணீரிலே கரைந்தன.

யோசித்தேன்.....

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

வாழ்வுப் பாதையிலே நான் ஏறிவந்த அழகான மோட்டார் வண்டி உடைந்துவிட்டது. அதற்காக அந்த இடத்திலேயே பிரயாணத்தை நிறுத்திவிட முடியாது. நான் தொடர்ந்து செல்லவேண்டியதுதான். கடகடத்துப்போன ஓர் ஓட்டை வண்டியிலாவது ஏறிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

பெரியதகப்பனார் வந்தார்.

“ரத்தின!.....”

“உங்கள் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும். நான் நீங்கள் சொல்கிறவரைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன்” என்றேன்.

அவர் என்னை உற்றுப்பார்த்து அளவிட்டார். பிறகு “நீ படித்த பெண்; உனக்குத் தெரியாதா? ஏதோ நிலைமைக்குத் தக்கதாக நடக்க வேண்டியதுதானே! என்ன செய்யலாம்... சரி, நான்

போய் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரைச் சந்தித்துப் பேசுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

என் உள்ளத்திலே ஏதோ ஒருவித அமைதி பிறந்ததுபோலிருந்தது.

‘நோய்பிடித்த கண்ணை எடுத்துவிட நேர்ந்தாலும் நேரும்’ என்று வைத்தியர் சொன்னால், நோயாளியின் மனம் படாதபாடு படும்; ‘ஐயோ, கண்ணை எடுத்து விடுவாரோ? எடுத்துவிட்டால் பிறகு ‘குருடன், குருடன்’ என எல்லோரும் பழிப்பார்களே! சை, அதிலும் பார்க்கத் தற்கொலைசெய்து இறந்துவிடலாம்’ என்றெல்லாம் சிந்திப்பான். ஆனால் ‘கண்ணை எடுத்தேவிட வேண்டியதுதான் இனி! வேறு வழியில்லை’ என்று வைத்தியர் நிச்சயமாகக் கூறிவிட்டால், முதலில் சிறிதுநேரம் அச்செய்தியைத் தாங்கமுடியாமல் தவிப்பான். பிறகு திடீரென்று மனம் ஆறிவிடுகிறது. குருட்டு வாழ்வைச் சகித்துக்கொள்ளத் தன் மனத்தைப் பண்படுத்திக் கொள்கிறான். இதே நிலைமைதான் என்னுடையதும். என்னுடைய உள்ளத்திலே, தோல்வி மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட ஓர் அமைதி பிறந்தது.

*

கல்யாணம் நடந்தது.

வயிற்றிலே பாலுவின் ஞாபக சின்னம் துடிதுடிக்க, ஜீவகளை யற்ற என் உடலை என் கணவராகிவிட்ட சுப்பிரமணியத்துக்கும் உடமையாக்கினேன்.

வாழ்வு போய்க்கொண்டிருந்தது.

சுவையற்ற வாழ்க்கையில், நான் பிரேதம்போல இயங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

இன்பத்தைக்கண்டு பொங்கிப் பூரியாமல், வாடிவதங்கிக்கொண்டிருந்த என்னை - என் உடலை, அவர் நான்தோறும் கற்பழித்துக் கொண்டிருந்தார், ‘கணவன்’ என்ற உரிமையினாலே!

என் வாழ்விலே இந்தக் ‘கணவன்’ என்ற ஜன்மம் வந்துபுருந்த பிறகு எட்டு மாதங்களாயின.

“ஒன்று, இரண்டு..... ஏழு, எட்டு” என்று அவர் கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

நானே: “மூன்று, நாலு..... ஒன்பது, பத்து” என்று கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

என்ன செய்யலாம், மனித கர்ப்பம் பத்து மாதங்களுக்கு மேல் தங்குவதில்லையே!

சில அறிகுறிகள் தோன்றின. மனம் பதறிற்று. ‘ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும்!’ என்ற துணிவு மனத்திலே உதித்தது.

பெத்தாச்சியிடம் சொன்னேன்.

ஆஸ்பத்திரிக்குப்போகப் புறப்பட்டோம். அவரும் வந்தார். “எட்டாம் மாதந்தானே! தலைப் பிள்ளையானபடியால் வெறும் வேதனையாயுமிருக்கும்.....ஒரு வேளை - இவள் சரியாக உடம்பைப் பேணியதும்ல்ல. எட்டாம் மாதத்திலேயே பிரசவம் ஆகிறதோ என்னவோ!...” என்றார் பெத்தாச்சி ‘அவ’ருக்காக.

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஏதோ சிந்திப்பதை அவர் முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. அந்தச் சிந்தனை என் உள்ளத்தை அறுத்தது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

*

○ இலங்கைக்குச் 'சுதந்திரம்' வந்திருக்கிறது! - பொது ஜனத்தலைவர்கள் பலர் இந்தச் 'சுதந்திர' வரவில்லை திருப்தி யுறவில்லை. "இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் - உண்மையான சுதந்திரம் கிடைத்திருக்கிறதா? இல்லவேயில்லை!" என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர்.

மறுமலர்ச்சி எவ்விதம்?

எஸ். கே. கந்தையா

ஜூலை 4-ந் திகதி, ஜூலை 14-ந் திகதி, ஆகஸ்ட் 15-ந் திகதி ஆகிய தினங்களைப் போன்று பெப்ரவரி 4-ந் திகதியும் ஓர் சுதந்தர தினமாகிவிட்டதென அனைவர் சொல்கிறார்கள். ஜூலை 4-ம் திகதி அமெரிக்கா சுதந்தரமடைந்த தினம், ஜூலை 14-ந் திகதி பிரெஞ்சு மகாஜனங்கள் தங்கள் அடிமைச் சின்னமாகிய "பாஸ்தில்" கோட்டையைத் தகர்த்த தினம், ஆகஸ்ட் 15-ந் திகதி இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 'டொமினியன் அந்தஸ்து' என்ற சுதந்திரநிலையை அடைந்த தினம். இவைபோல பெப்ரவரி 4-ந் திகதியும் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த தினமெனக் கூறத்தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இவ்விதம் திகதிகளை இணைத்து முடிபுகட்டுதல் ஏற்றதா? 1772-ம் ஆண்டின் ஜூலை 14-ம் திகதிக்கும், 1789-ம் ஆண்டின் ஜூலை 14-ம் திகதிக்கும், 1947-ம் ஆண்டின் ஆகஸ்ட் 15-ம் திகதிக்கும், 1948-ம் ஆண்டின் பெப்ரவரி 4-ம் திகதிக்கும் சுதந்திரம் என்னும் பதம் சம்பந்தமாக வித்

தியாசம் கிடையாதா? குறித்த திகதிகளில் சுதந்திரமெனக் கருதப்பட்ட கருத்துத் தொடர்புகள் எல்லாம் ஒரே தன்மையானவையா? அதாவது 18-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரத்துக்கும் 20-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரத்துக்கும் அர்த்த வேற்றுமைகள் கிடையாதா?

18-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரம் இன்றையநிலையில் போகிய சுதந்திரமாகாது. ஆகவேதான் பெப்ரவரி 4-ம் திகதியில் இலங்கை பெற்ற புதிய அரசியல் அந்தஸ்து சரியான சுதந்திரமல்லவென்று நான் எழுதக்கூடியதாயிருக்கிறது. 18-ம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்கா எவ்வித சுதந்தரமடைந்தது? தனது அரசியல், பொருளாதார விஷயங்களைத் தானே ஒழுங்கு செய்யக்கூடிய சுதந்திரத்தைப் பெற்றது. எவ்விதம் பெற்றது? அந்நியருக்கு ஓர்வித சலுகைகளும் காட்டாது பெற்றது. எவ்விதம் இச்சுதந்திரம் பெற முடிந்தது? அக்காலத்தில் பிருத்தானியா பெற்றிருந்த படைப்பலமும், போக்குவரவு வசதிகளும்

போதிய தல்லாதபடியால் அப் போது அமெரிக்கா சுதந்தரம் அடைந்தது.

இன்றைய நிலையென்ன? அமெரிக்காவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையேயுள்ள தூரத்திலும் கூடிய தூரத்திலேயுள்ள பிரான்சுக்கெதிராக இந்தோ-சீனாவின் ஓர் பகுதியாகிய 'வியெற்றாம்' மக்கள் தங்கள் சுதந்திரத்துக்குப் போராடுகிறார்கள். அது போல உச்சு ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிராக இந்தோனீஷிய மக்கள் போராடுகிறார்கள். இன்றைய நிலையிலே ஏகாதிபத்தியங்கள் பெற்றிருக்கும் செல்வ வளர்ச்சியும், படைவலியும், போக்குவரவு சாதனங்களும் உலகத்தின் எப்பகுதியையும் அடிமைப்படுத்த முயற்சிக்கும் வேலையிலே அந்த ஏகாதிபத்தியங்களை ஈடுபடச் செய்கின்றன.

ஆகவே, இன்றைய நிலையில் அரசியல் சுதந்திரம் போதாது. பொருளாதாரத் துறையிலும், படைப்பலத் துறையிலும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தால் ஒரு நாட்டின் அரசியற் சுதந்திரம் ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவேயிருக்கும். சுதந்திர நாடுகளாகக் கருதப்பட்ட மேற்கு ஐரோப்பிய தேசங்களைக் கவனித்தால், இன்றைய சுதந்திரம் எவ்வாற்றிக்கவேண்டுமென்ற உண்மை விளங்கும். பொருளாதார உதவிவேண்டி இந்நாடுகள் அமெரிக்காவை இறைஞ்சி நிற்கின்றன. பொருளாதார உதவித்திட்டமெனச் சொல்லி ஓர்

திட்டத்தை அமெரிக்காவும் வகுத்திருக்கிறது. அதுதான் பிரசித்திபெற்ற 'மார்சல் திட்டம்.' ஆனால், இத்திட்டம் வெறும் பொருளாதார உதவித் திட்டம் மாத்திரமல்ல. பொருளாதார உதவியின்பேரில் இந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை அடிமைப்படுத்தும் திட்டமாகவேயிருக்கிறது. இத்திட்டத்தால் குறித்த தேசங்களின் அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கையும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிமைப்படுத்தப்படுகிறது.

ஆகவே, பிருத்தானியாவுக்குப் படைத்தளங்கள் கொடுத்து, ஆங்கில - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக ஆதிக்க வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கு ஆதரவளிக்கும் ஒப்பந்தங்களுடன் இலங்கைமீது சுமத்தப்பட்ட புதிய அரசியல் அந்தஸ்து சுதந்திரமன்றி!

இவ்விதநிலையில் - அரசியல் பொருளாதார வாழ்க்கையில் இலங்கை ஆங்கில அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கடிபணிய வேண்டிய நிலையில், நமதுநாடு மலர்ச்சியடைய முடியுமா? கலைவளர்ச்சி தான் பெறமுடியுமா? முடியாதென்பதற்குச் சில அத்தாட்சிகளுண்டு. சினிமா உலகில் பிரசித்திபெற்ற சார்லி சாப்ளின், மக்களுடைய வாழ்க்கைநிலையைப்படம் பிடிக்கும் சினிமாப்படங்கள் தயாரித்தார். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தாங்க முடியவில்லை. உடனே 'சாப்ளின் ஓர் கம்யூனிஸ்ட்; அமெரிக்க வாழ்க்கை முறைக்கு விரோதி' எனக்

கூறி அவர் மீது விசாரணை நடத்தியது. அதுபோல வேறு எத்தனையோ எழுத்தாளர்களும், நடிகர், நடிகைகளும் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வித அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமே உலகத்தை ஆளக் கண்கண்டுகிறது. இதனுடனேயே பிருத்தாளிய ஏகாதிபத்தியம் சிநேகம் பூண்டிருக்கிறது. இவையிரண்டுக்கும் தேவையான தளங்களையும் ஆதரவையுமே இன்றைய இலங்கை அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையில், இவ்வடிப்படையில் நாட்டின் மறுமலர்ச்சி தீவிரமாக ஏற்பட இடமேயில்லை!

இந்தநிலையை எதிர்க்கும் இயக்கத்துடன் இணைந்தே நாட்டின் மறுமலர்ச்சி ஏற்படமுடியும். அரசியல் முறையில் பொருளாதார வாழ்க்கையில் மக்களைக் கீழ்ப்படுத்தும் அதிகாரவர்க்க ஆட்சியை எதிர்க்காதுவிட்டால், கலை கலையாகாது. நீதி வெல்ல, அநீதி அழிய; வறுமை அகல, செல்வம் பொங்க வேண்டிப் போராடும் கலையே மக்கள் கலை. இந்நோக்கங்களுக்காக நடக்கும் இயக்கத்துடன் இணைந்தியங்குவதே கலையின் மறுமலர்ச்சி.

உதாரணமாக, இந்தியா வில் கலை வளர்ச்சி விரும்பியவர்கள்

அகில - இந்திய முன்னேற்ற எழுத்தாளர் சங்கம், இந்திய மக்களின் நாடக இயக்கம் என இருஸ்தாபனங்கள் அமைத்து மக்களின் சுதந்திர, அரசியல், பொருளாதார, சமூக முன்னேற்றப் போராட்டங்களில் கலந்துகொள்கிறார்கள். அப்போராட்டங்களின் ரூபமாகவே இப்புதுக் கலைவளர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

மேலும், கலைவளர்ச்சிக்கேதுவாகிய கல்விவளர்ச்சி வேண்டி அகில இந்திய மாணவர் சம்மேளனம் போராடுகிறது. அவர்களின் வருடாந்த மகாநாட்டைத் தடைசெய்ய பம்பாய் அரசாங்கம் கட்டளை பிறப்பித்தது. அதை எதிர்த்து மாணவர் மகாநாடு நடத்தினார்கள். இம் மகாநாட்டில் பேராசிரியரும், கலைஞானிகளும் பங்குபற்றினார்கள். ஆகவே, கலைவளர்ச்சி அரசியல், பொருளாதார விஷயங்களுடன் இணைக்கப்பட்டே சாத்தியமாகும். அரசியல், பொருளாதார அடிமைத்தனத்தை எதிர்ப்பதன் மூலமே இன்றைய நிலையில் நாட்டின் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கமுடியும். சகல துறைகளிலும் சுதந்திரம்பெற்ற மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம்பிடிப்பதே கலைவளர்ச்சியின் பூரணநிலை!

சந்தாதாருக்கு:

இந்த இதழிலிருந்து எல்லோருடைய சந்தா இலக்கங்களும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. பத்திரிகையைச் சற்றியுள்ள மேலுறையில் உங்கள் புதிய இலக்கம் இருப்பதைக் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள். எமக்கு எழுதும் கடிதங்களில் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைக் குறிப்பிடத் தவறவேண்டாம்.

வினோதக் கதைகள்

○ பண்டித தர்மரத்ன தேரோ ○

● சிங்கள நாடோடிக் கதைகள் சிலவற்றை முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்கள் 'மறுமலர்ச்சி' வாசகர்களுக்கு ஏற்கெனவே அளித்திருக்கிறார். அத்தகைய கதைகளின் வரலாற்றையும் உதாரணத்துக்கு ஒரு கதையையும் பண்டித தர்மரத்ன தேரோ அவர்கள் இங்கு தருகின்றார். அவர் ஒரு சிங்களப் பண்டிதர். தமிழிலும் நல்ல அறிவு வாய்ந்தவர். சிங்களநாட்டுக் கதைகளை ஒரு சிங்களவர் மூலமே — அவரே எழுதிய நல்ல தமிழில் அறியக் கிடைத்தது மறுமலர்ச்சி வாசகர்களின் அதிர்ஷ்டமேயாகும். பண்டித தர்மரத்ன தேரோவின் எழுத்தோவியங்களை வரும் இதழ்களிலும் வாசிக்கலாம்.

தொன்றுதொட்டு இதுகாறும் வழங்கிவரும் பல வினோதக் கதைகள் சிங்கள நாட்டிலுண்டு. இக் கதைகளால் நாங்கள் கற்றறியவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுள. இதோபதேசம், பஞ்சதந்திரம் முதலிய சம்ஸ்கிருத புத்தகங்களில் வரும் கதைகள் பெரும்பான்மை உபதேசத்தையும் சிறுபான்மைதான் வினோதத்தை (உவம்பை)யும் கொடுக்கின்றன. ஆனால் சிங்கள நாட்டில் வழங்கும் இக் கதைகள் உபதேசம், வினோதம், சேவி, (Ridicule) ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கு அளிக்கின்றன. அவற்றுள் மகதனுமுத்தா என்பவருடைய கதைகளும், அந்தரே என்பவருடைய கதைகளும் தான் முக்கியமாய் விளங்குகின்றன. சாதகக் கதைகளால், இக் கதைகள் தோன்றிய காலத்தில் அந்தந்த நாடுகளில் வழங்கிய பழக்கவழக்கங்களையும், வரலாற்றையும் தெளிவாக அறியக்கூடுமென்று நாம் முன்னொருமுறை காட்டியிருக்கின்றோம். அதுபோல இவ் வினோதக் கதைகளாலும் அவ் விஷயங்களை அறிபலாம். அதுமட்டுமல்ல, இக் கதைகள் சனசமுதாயத்திலும் தனி மனிதனிலும் இருக்கும் குறைகளுக்கும், காலத்துக்கு ஏற்காத ஒழுக்கங்களுக்கும் உறுதியான அறைகளை அறைகின்றனவென்பது மறக்கப்படக்கூடாத ஒரு விஷயம்.

இக் கதைகள் எப்போது தோன்றின? எதற்காகத் தோன்றின? அல்லது: இக் கதைகளை இயற்றியவர் யார்? அவர் எத்தனையாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார்?— இக் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி கூற வல்லவரில்லை. இம்மாதிரியான கதைகள் இயற்கையாக சனசமுதாயத்தில் தோன்றியிருக்கிறபடியால் அவற்றின் சரித்திரத்தைத் தேடுவதில் கவலை யெய்நிப் பயனில்லை. ஆன

தினால் இக் கதைகளால் நுகரக்கூடிய இன்பத்தை நுகருதலே எம் கடமை.

பாடுபட்டு இக் கதைகளைத் தேடித் தேடித் திரட்டி, ஒரு புத்தகமாக்கிப் பதிப்பித்தவர் கல்விமான் திரு. வீ. டி. லெனரோல் அவர்களே. 'வினோதக் கதைகள்' என்பதே அப் புத்தகத்தின் பெயராகும். அப் புத்தகமூலமாக வாசகர்களுக்குக் களிப்பையும் சிரிப்பையும் ஊட்டிய லெனரோல் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியறிவுரியதாகும்.

இனி, உதாரணமாகவும், வினோதக் கதையென்பது யாதென்று அறிந்துகொள்ளவும் ஒரு கதையைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

முன்னொரு காலத்தில், ஓரூரில் பெரிய புத்திசாலிபொருவர் இருந்து வந்தார். அவரைப்போலக் கல்வி அனுபவமுள்ளவர் ஒருவரும் அக்காலத்தில் அவ்வூரில் இருக்கவில்லை. இக் காரணங்களைக்கொண்டு அவருக்கு உலகத்தாரால் இடப்பட்ட பெயர் 'மகதெனுமுத்தா' என்பது. தம்மையொத்த, படித்த ஆறுபேர் அவருக்கு மாணக்கர்களாக இருந்தார்கள். மகதெனுமுத்தாவுக்கு அங்குமிங்கும் பிரயாணம் செய்வதற்காக ஒரு யானையும் ஒரு குதிரையும் இருந்தன. அவர் எங்கேபோனாலும் அவற்றுள் ஒன்றின் மேலேறித்தான் போவார்.

ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு வீட்டில் மிக்க கவலை பயக்கும் ஒரு காரியம் நடந்தது. அவ் வீட்டில் இருந்த ஒரு ஆட்டுக்குட்டி தாகம் தீர்த்துக்கொள்ளத் தண்ணீர் தேடித் தேடிச் சமைபலறைப் பக்கம் நடந்தது. அதற்குளிருந்த ஒரு சின்னப் பாளையைக் கண்டு ஆட்டுக்குட்டி தன் தலையை அதனுள் விட்டது. ஐயோ, பாவம்! அதனுடைய தலைபை மேலே இழுக்க அதனால் முடியவில்லை. அது பாளையில் சிக்கிக்கொண்டு அங்கு மிங்குமாகத் துள்ளித் துள்ளிக் கத்தியது. வீட்டுக்காரர் அதைக் கண்டு திகைத்தார்கள். ஆட்டுக்குட்டியின் தலையைப் பாத் திரத்தி லிருந்து எப்படி எடுக்கலாமென்று தெரியாமல் இருந்தார்கள். ஆட்டுக்குட்டியும் பாத் திரமுமாக இரண்டையும் காத்துக்கொள்ளத்தான் அவர்களுக்கு எண்ணம். அப் பாளையை உடைத்தால் அது பெரிப நஷ்டம்; ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை வெட்டினால் அது செத்துப்போகும். இவ்விரண்டையும் எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று யோசித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். இக் குழப்பத்தைக் கண்ட அயலார் பலர் அங்கு வந்து மொய்த்தார்கள். இச் சம்பவத்தைக் கண்ட அவர்களுள் ஒருவர் 'இவ்விரண்டையும் காத்துக்கொள்ளத் தக்கவர் மகதெனு முத்தா ஒருவரே!' என்று கொன்றார். மற்றவர்கள் அதற்கிணங்கி மகதெனு முத்தா

விடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சம்பவத்தை அவருக்கு விளங்கப் படுத்தினார்கள். மகதெனுமுத்தா “இது என்ன பெரிய காரியமா!” என்றார். “பண்டித சிரேட்டரே! அப்படியானால் எங்களுடன் வாருங்கள்” என்று அவர்கள் சொல்ல, மகதெனு முத்தா யானைமேலேறிப் புறப்பட்டார். வீட்டு முற்றத்துக்குப் போய் ஆட்டுக்குட்டி எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்டார். சமையலறைக்குள்ளே இருக்கிறது என்று வீட்டுக்காரர்கள் சொல்ல, யானையோடு எப்படி உள்ளுக்குப் போவது என்று பண்டிதர் கேட்டார். தாங்கள் விரும்பினால் சுவரை இடித்து வீழ்த்த முடியுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சரி. அப்படித்தான் எப்படியாவது காரியம் செய்தே தீர வேண்டுமென்று மகதெனு முத்தா சொல்ல, வீட்டுக்காரர்கள் சுவரின் ஒருபக்கம் இடித்துவிட்டார்கள். மகதெனுமுத்தா யானைமேலிருந்தபடியே ஆட்டுக்குட்டி இருந்த இடத்துக்குச் சென்றார். “இதுதானா காரியம்? உங்களுக்கு இரண்டையும் செவ்வனே தனித்தனியாக்க வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். “ஆம் சுவாமி! இரண்டையுந்தான் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றார்கள் வீட்டுக்காரர்கள். அப்பொழுது மகதெனுமுத்தா தன்னுடைய மாணவர்களுள் ஒருவனை அழைத்து. “கத்தியொன்றைக் கொண்டு வா” என்றார். உடனே அவன் கத்தியைக் கொண்டு வந்தான். “முதலில் ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை வெட்டிவிடு” என்று மகதெனுமுத்தா சொல்ல அவன் உடனே வெட்டிவிட்டான்! “இனி ஒரு பெரிய தடியால் பாத்திரத்துக்குப் பெலத்து அடி” என்றார் மகதெனுமுத்தா. அவன் உடனே அடித்துடைத்துவிட்டான் பாத்திரத்தை!

“இதுதானா பெரிய காரியம்! பாருங்கள். என்னைப்போல் புத்திமான்கள் உலகத்திலில்லை. நான் சாகும்பொழுது நீங்கள் அழவேண்டும்” என்று சொல்லி வேலைக்கேற்ற கூலியையும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினார் மகதெனுமுத்தா!

இக் கதையால் நாங்கள் அறிந்துகொள்வது யாது? பயனற்ற பொருளின் பொருட்டுச் சுவரையிடித்துவிடுதல் முதலிய பெரிய நஷ்டங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளும் அறிவீனர்களுக்கு நல்ல பாடம் இதனால் படிப்பிக்கப்படுகின்றது. அவர்களுக்கு ஆட்டுக்குட்டியுமில்லை, பாளையுமில்லை, வீட்டிலிருந்த பணமுமில்லை, சுவருமில்லை! அறிவீன உலகத்துக்கு நல்ல அடிதான் இது! தன்னாலேயே யோசித்து விடைபெடுக்கக்கூடிய சின்ன விஷயங்களின் பொருட்டும் ‘பெரியவர்கள்’ என்று விளம்பரம் செய்து திரியும் வீணர்களைத் தேடும் மூடர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் போர்பத்து இன்னதென்று இதனால் நன்கு புலப்படுகிறது.

சுவர்க்கபூமி

வங்காளத்தில்.....

புண்ணிய கங்கைநீர்
பொன்மணி யோடுசென்(று)
உள்நிறை பல்வளம்
ஊட்டுவங் காளமாம்
மண்ணிலே, மானுடர்
வாழ்வு தொடங்கிய
எண்ணிலா ஆண்டுமுன்
ஆயதோர் எல்லையில் —

மானினம் நிர்ப்பய
மாகவே வாழ்ந்தன;
ஆனிளங் கன்றெலாம்
அச்சமற் றாடின;
ஊனுணும் ராட்சத
உக்கிரம் அங்கிலை;
ஞானிக ளாய்நரர்
யாவரும் வாழ்ந்தனர்!

தருப்பையைக் கொய்துசெல்
தாபதப் பிள்ளைகள்
உருப்பனிங் கென்னவே
ஓங்கிய வானிமப்
பொருப்பிலே மோதிடும்
போர்முகிற் பூசலை
விருப்புடன் பார்த்ததி
விந்தையிற் செல்லுவார்!

காணுறுந் திக்கெலாங்
கண்கவர் காட்சிகள்;
நாணுறும் யௌவன
நாரியர் போலெழில்,

ஊனுயிர் யாவையும்
ஊக்க அமிர்துணும்
வானவர் என்னவே
வாழ்ந்தனர் மானுடர்!

4.

இந் குடும்பம்.....

1. அவ்விடத் தேபல
ஆண்டுக் ளாகவே
தெய்வதம் போற்றிடும்
சுந்தைய ராயுயர்
மெய்மையர்; நீறணி
மேனியர் - ஆகிய
செய்தவர் வாழ்குடி
சேர்ந்திரண் டோங்கின!

5.

2. கோதமன் என்னுமோர்
கோதறு மாமுனி
சீதையைப் போலறச்
செல்வி சுநந்தையாம்
காதலி யோடிரு
கண்ணெனக் காணுறத்
தீதிலா இல்லறஞ்
செய்கிற வேளையில் —

6.

3. மாதர சென்னவே
வந்து பிறந்தனர்,
பேதைக் கேசியாம்
பெண்மணி; உண்மையில்,
சோதியின் மாமணி;
சுந்தரி; மேனகை
ஆதிய பெண்களும்
ஆசைகொள் தேசினுள்!

7.

வேறு

மற்றொரு குடும்பம் அங்கே வாழ்ந்தது; சதவர்ணப்பேர் உற்றவன் விசாகை என்னும் உத்தமி யுறவிற் கூடி, அற்புத எழில்மிக் கோங்கும் ஆரணி யகளைப் பெற்றார்; பற்றினாற் சமேரு வென்ற பாலனைச் சுவிக ரித்தார். 8.

ஆரணி யகன்சு மேரு ஆகிய இருவர் தாமும் ஓர்வயிற் றுதித்த மைந்தர் ஒக்கவே வளர்ந்தார்; அந்தச் சீர்நிறை குடும்பம், கல்வி செல்வமென் றிரண்டி னாலும் நீர்நிறை குளம்போல் வாழ்ந்த நேர்த்தியை உரைக்க லாமோ? 9.

இயற்கை வாழ்வு.....

நீள்மலை அருவி ஆறு நெல்வயல் பொழில்கள் என்றச் சூழ்நிலை யனைத்தும் உள்ளத் தூய்மையை விளைப்ப தாலே, வாழ்விலே எவருந் துன்ப வாசனை யறியார்; அங்கே ஆள்வதற் கரசம் இல்லை; ஆட்படக் குடியும் இல்லை! 10.

வேறு

சொத்தெல்லாம் பொதுச்சொத் சதந்தரமாம் வாழ்க்கைமுறை[து எத்தர்களின் புரட்டங்கே உள்ளவையு தானுமில்லை; கத்தைகத்தை யாயடுக்கும் கள்ளவியா பாரமுறை இத்தினத்தைப் போற்சிறிதும் இல்லையந்த நாட்களிலே! 11

மண்பாண்டம் செய்பவர்கள் மற்றவர்க்க தைக்கொடுத்துத் தின்பண்டம் வாங்குவராம்; தேவைகளுக் கிப்படியே

கண்கண்ட மாற்றுமுறை; காசுபணப் பேச்சுஇலை; பண்கொண்ட பாட்டெனவே பாந்தமுடன் வாழ்ந்தனராம்! 12.

வீடுகளிற் பூட்டுமில்லை; வேலியில்லைக் காவலில்லை; 'கோடு'சட்டம் என்பதில்லை; கொள்ளைகொலை ஏதுமில்லை; பாடுபட்டு மழைப்பதில்லை; பஞ்சமென்ற பேச்சுமில்லை; நாடுமுற்றும் அன்பிலொன்றி ஞாயமுடன் வாழ்ந்ததுவே! 13.

வேறு

நீதியே எல்லை யாக, நேர்மையே வேலி யாக, யாதினுங் குறைபா டின்றி யாவரும் வாழ்ந்தார்; இன்பக் காதலில் ஆணும் பெண்ணும் கருத்தொரு மித்த லாலே, பேதைமை வியபி சாரம் பிறப்பதற் கேதுவில்லை! 14.

மருந்துகள் இல்லைக் கொல்லும் மருத்துவர் இல்லை; அங்கே பொருந்திய இயற்கைச் சூழல் புத்துணர் வூட்ட, நாளும் விருந்துகள் விழாக்கள் எல்லாம் விமரிசை யாகச் செய்தே இருந்தனர் மாந்தர் - என்றால், இன்பமார் அளக்கற் பாலார்! 15.

சத்தியம் தருமம் வீரம் தயைபொறை சாந்தம் ஆதி உத்தம குணத்தால் மாந்தர் உவப்புடன் வாழ்ந்தார்; அந்த அற்புதக் தேசம் ஓர்கால் "அவனியிற் சுவர்க்கம்" என்ற சொற்பெற சின்ற தென்றால், சொல்வதற் கெளிதோ மேன்மை!

(வரும்)

‘விறகு தறிக்கக் கறி நறுக்க.....’

ரா. க.

அவர் ஒரு பண்டிதர்தான். பரீட்சை எடுக்காத பண்டிதர். பண்டிதராகப் பிறப்பவர் வெகு சிலரே. சிலர் பாடுபட்டுப் பாண்டித்தியம் பெறுகிறார்கள். பலர் பண்டிதர் எனச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். முதல் ரகத்தைச் சேர்ந்தவரே இவர். ஆசிரியர்கட்கெல்லாம் ஒரு பேராசிரியர். அன்பர் களுக்கெல்லாம் சிறந்த அன்பர். மனிதருக்குள்ளேயே அவர் ஒரு மாணிக்கம். கல்வியுலகில் அந்நாட்களில் மிளிர்ந்த ஒரு பேராளி. அறிவுலகில் ஒரு மேதை. தனக்கென ஒரு போக்கு. அவர்தான் அவருக்கு உவமானம்.

பத்து வருடங்களின் முன்பு நாங்கள் ஆங்கிலம் கற்று வெறி பிடித்தவர்கள். அவர் தமிழ்ப் பேராசிரியர். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் அனேகருக்கு நாங்கள் செய்வது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். “அன்னையும் பிதாவும் பின்னடிக் கிடைஞ்சல்,” “ஆலயந் தொழுவது வேலை மினைக்கேடு” என்று தமிழ்ப் பண்டிதர் திகைக்கப் பாடஞ் சொன்னவர் நாம். ‘இரு’ என்றால் எழும்புவோம்; “எழும்பு” என்றால் இருப்போம். கடைசியாக ‘பிரின்சிப்பல்’ வரவேண்டியிருக்கும். அவரே அலுத்துப் பேசாதம் விட்டுவிடுவார். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிலே எதேச்சாதிகாரமாகத் திரிந்த

பாவந் தீரத் தமிழ்ப் படிக்கத் தொடங்கின எமக்கு இத் தமிழ்ப் பண்டிதர் எம்மாதீரம்! ‘சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் எல்லாம் தெரிந்த சிறந்த பண்டிதரான இவர்’ என்று அப்போது அறிவோம்.

ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத் தமிழ் வராதாம். இந்த இலவசக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வியெல்லாம் முனைக்காத காலம் அது. பிரசங்க மேடைகளிலேயே அரசாங்கசபைப் பிரதிநிதிகளெல்லாம் “எனக்குத் தாய் மொழி வராதது; மன்னிக்கவும்,” என்று மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரை வைத்துக் கொண்டு பேசிய காலம்! தமிழ்பேசும் மாணவர்கட்கு ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் குற்றமடித்த காலம்! எவ்வளவுக்கு ஒருவர் கொச்சையாக, கொன்னை யாகத் தமிழ்ப் பேசினாரோ அவ்வளவுக்கு அவரை மெச்சிய காலம்! ‘ஆங்கிலத்தையே தமிழ் மூலம் கற்கலாம்’ என்ற மேதான்கள் நிறைந்த இக் காலத்துக்கு இது வினோதந்தான். என்ன செய்வது, அதுவும் ஒரு விபீதகாலம்! ஆங்கிலம் படித்து உத்தியோக வேட்டையாடிக் களைத்து வெட்கித் தமிழ் முயலேனும் பதங்கிப் பிடிப்போமென எங்கியிருக்கும் எங்களுக்கு வந்தார் தமிழ்ப் பண்டிதர்! அவர் ஒரு சிவம்-பண்டிதர் மஹாலிங்க சிவம்.

அவர் வகுப்பில் துளையும் போதே ஒரு மாதிரி. அவரை வேறு இடங்களில் கண்டிருந்தால் ஆங்கிலம் படித்த, அறியாத நாம் மதித்து எழும்பியிருப்போமோ என்பதே சந்தேகம்! ஒரு சிறிய சால்வைத் துண்டோடு வேறுசில ருடன் அவர் சிலசமயங்களில் சம்பாஷனை செய்யக் கண்ட எங்களுக்கு அவரின் கோட்டும், சால்வையும் ஒருமாதிரியாகவே இருந்தது. முகச் செளரம் அவ்வளவு ஒழுங்கில்லைத்தான். ஆயின் முகத்தில் ஒரு பொலிவு - ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சரின் படத்தைக் கண்டவர்கட்கு இவரின் முகம் அவ்வளவு விப்பைக் கொடுக்காது. 'கோட்' பொத்தானைப் பூட்டிக்கொண்டே ஓடிவந்தார். பீடத்தில் அமர்ந்தார். எங்களைப் பார்க்கவில்லை அவர்.

மணிக்கூட்டுப் 'பெண்டியூலம்' மாதிரி கால்கள் ஆடத் தொடங்கின. உதடுகள் அசைகின்றன. நாங்கள் எல்லோரும் ஆங்கில சண்டப்பிரசண்டங்களைக் கேட்டு அலுத்தவர்கள். எவ்வளவு சத்தம் போட்டுப் பேசுகிறார்களோ அவ்வளவுக்குத் திறம் என்று பொதுவாக ஒரு நம்பிக்கையில் ஊறினவர்கள். மேளக்கச்சேரிகளில் நன்றாகத் தலையாட்டித் துள்ளித் துள்ளி அடிக்கும் மேளகாரனில் எங்களுக்கு ஒரு ஆசை. பிரசங்கங்களிலும் மேசையில் குத்தி, சீனவெடி தீர்ந்ததுபோலப்பேசும் ஒரு முறையுண்டல்லவா, அதுதான் அதிகமானவர்கட்குப் பிடிக்கும் - இவரின் ஓசை கேட்கவில்லை.

மறுமலர்ச்சி

கதிரைகள் அரக்கப்படுகின்றன - மாணவர்கள் முகத்தில் ஒரு அமைதி. உற்றுக் கேட்டால் தானே, ஏதும் காதில் விழும். மனிதன் என்ன சொல்லுகிறார் என்று அறிய ஆசை வருவது இயல்புதானே!

அவர் சொல்லுகிறார்: "ஒரு புலவர்; மிகவும் வறிய புலவர்; வயது அதிகம் சென்ற கிழவர்கூட. இந்த நிலையில் அவருக்கு யாருங் கிடையாது. சொத்து, பணம், பண்டம் அந்தப் பேச்சே வேண்டியதில்லை. ஒரு சிறு குடிசையிலேதான் வாழ்ந்தவர். அண்டை, அபல்வீட்டுச் சிறுவர்கள் வந்து தறுதறும்பாகக் கிழவருடன் சேஷ்டை செய்வதுண்டு. ஒருநாள் சாயந்தாம் - கிழவர்குடிசை வாயிலில் இருக்கிறார். சிறு குடிசையில் பல இடங்களிலும் எதையோ தேடுதல் செய்கிறார். பிறகு கொஞ்சம் ஓய்வு. ஒரு இளைப்பு. மனக்களைப்பு. பிறகுந் தேடுகிறார். அது கிழவருக்கு முக்கியமான ஒரு பொருள். அது இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை 'சப்' என்றாய்விடும். 'அவ்வளவுக்கு என்ன பெரிய பொருள்' என்று நீங்கள் அதிசயிக்க வேண்டாம். இந்த வறிய கிழப் புலவருக்கு அவ்விதமாக என்ன பொருள் உண்டு? அது ஒரு 'பாக்கு வெட்டி!' பாக்குவெட்டிதான் - உங்களுக்குச் சிரிப்பாய் இருக்கிறது. கிழவருக்கு அதுதான் உயிர். கிழவரிடம் கோடரியில்லை. கத்தி, அரிவாள் கிடையாது. அவருடைய சொத்து, முதிசம், சீதனம்

எல்லாம் ஒரே ஒரு பொருள்தான். கிழவரின் பலகரும்புக்கும் அந்தச் சின்னப் பாக்குவெட்டிதான் பதமாயிருந்தது. சொறியக்கூட அதுதான் உதவுவது. அதையாரோ குறும்புத்தனமாகக் களவாடி விட்டார்களே! என்றுதான் இந்த ஏக்கம் எல்லாம். பலமுறை பல இடங்களிலும் தேடி அலுத்துக் களைத்த புலவர், தன் பாஷையில் பிரலாபிக்கிறார். அதுதான் இது:

† “விறகு தறிக்கக் கறிநறுக்க
 வெண்சோற்றுப்புக்கு அடகு
 [வைக்கப்
 பிறகு பிளவு கிடைத்த தென்றால்
 காலாறுகப் பிளந்து கொள்ள
 பறகு பறகென் நேசொறியப்
 பதமாயிருந்த பாக்கு வெட்டி
 இறகு முளைத்துப் போவதுண்டோ?
 எடுத்தீ ராயிற் கொடுப்பீரே!

-என்று கூறிமுடித்துச் சிரித்தார். அந்த மோகனப் புன்னகை மறக்கக்கூடியதல்ல. கால் ஆட்டம் நின்றது. நாங்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் மலைப்பும் சிரிப்பும், ஆட்டமும் போட்டு மேடைப்பக்கம் திரும்பினோம். ஆளைக் காணவில்லை. ஜன்னலுக் கூடாகப் பார்த்தபோது, அவர்

† இராமச் சந்திரக் கவிராயர்

தன் அறை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். பாடம் முடிந்தது என்பதைக் காட்டும் “டிங், டிங்” ஓசை கேட்டது. வகுப்பு முழுவதும் “விறகு தறிக்கக் கறிநறுக்க.....” என்று ஒரே சத்தம். எல்லோருக்கும் தானாகவே பாட்டுப்பாடமாய்விட்டது. பிறகு தான் செய்யுளை எழுதிக்கொண்டோம். திரும்பத் திரும்பப் படித்து இன்புற்றோம். நண்பர்களிடம் கூறாமகிழ்ந்தோம். அவரைக் கண்டால் ‘இவர்தான் அந்தப் புலவரோ?’ என்றும் ஐயுற்றோம். புலவர், புலவரை அறிமுகப்படுத்திய விதந்தான் என்னே!

Presentation என்று சொல்வார்களே ஆங்கிலத்தில். - அதை இவர் நன்கு கையாள்பவர்.) அந்தச் செய்யுளை என்ன விசித்திரமாக எங்கள் மனத்தில் புகுத்தி, எங்களைத் திணறவைத்தார். ஆங்கிலம் கற்றவர்களும் தமிழ் படிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் எங்களிற் பலருக்கு உண்டாயிற்று. தமிழ் இலக்கியத்தை நாங்கள் நன்றாகச் சுவைத்தோம் என்று அவரே பலமுறை பல இடங்களிலும் கூறியதுண்டு - அவர் இப்போது இல்லை. அது ஒருகாலம்! *

*

ழற்போக்கு இலக்கிய ஆசிரியர்கள் பாட்டாளி மக்கள், கொடூர இதயம் படைத்த முதலாளிகள், ரிக்ஷா இழுத்தே உயிர் மாயும் கூலிகள் - இவர்களை யெல்லாம் பற்றி வெகு அற்புதமாக எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒன்றுதான் தெரியவில்லை. அது மனித இருதயம். இதைத்தவிரப் பாக்கி எல்லாவற்றையும் தத்ரூபமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவார்கள்.

- ந. சிதம்பராகப் பரமணியம், ‘கலைமக’னில்.

சந்திரகாந்தி

‘சமர்க்கண்ட்’ நாட்டிற்குடா கப் பிரயாணம் செய்பவர்கள், ‘கைது’ அரசனையும், அவன்மகள் ‘சந்திரகாந்தி’ யையும்பற்றிக் கேள்விப்படாமற் போகமாட்டார்கள். அவளது கதை அவ்வளவு பிரசித்தி பெற்றது. சந்திரகாந்தி கற்சிலைபோன்ற உடலும் பெற்றவள். குதிரைச் சவாரியில் நிகரற்ற பயிற்சி பெற்றவள். மல்புத்தத்தில் அவளை வெல்லக்கூடியவர்கள் அந்தப் பக்கத்திலேயே இருந்ததில்லை.

அரசனும் மனைவியும் தங்கள் மகளுக்கு விவாகம் செய்து வைக்க விரும்பினர்.

“அவள் இன்னும் குழந்தையல்ல; ஆண்களோடு மல்புத்தம் செய்வதை அவள் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இதைப்பற்றி அவளோடு பேச வேண்டும்” என்றாள் அரசி.

“உண்மைதான்; - அவளிடம் சொல்கிறேன்” என்றான் அரசன்.

மறுநாள் தந்தையும் மகளும் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசினார்கள். ஆண்களோடு பெண்கள் மல்புத்தம் செய்வது அந்த நாட்டு வழக்கமல்ல என்பதைச் சந்திரகாந்தி ஒப்புக்கொண்டாள். “தந்தையே! ஆனால் நான் ஆண்களைத் தோற்கடிப்பதில் பெருமை

யும் சந்தோஷமும் அடைகிறேன்” என்றாள்.

“அதில் தவறு இல்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் அதனால் லாபமும் ஒன்றுமில்லை. நீ இன்னும் சிறுமியல்ல, விளையாடக்கொண்டிருப்பதற்கு. நீ விவாகம் செய்துகொண்டு குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தவேண்டியகாலம் வந்துவிட்டது.”

இளவரசி மௌனம் சாதித்தாள், அரசன் தொடர்ந்து பேசினான்: “உன் தாயும் நானும் அதைப்பற்றி யோசித்து ஒருமுடிவு செய்திருக்கிறோம். பக்கத்து நாடுகளில் தகுந்த ஒரு ராஜகுமாரனைத் தேடும் ஆட்கள் புறப்படப்போகிறார்கள்.”

சந்திரகாந்தி பேசத்தொடங்கினாள்: “தந்தையே! மன்னிக்க வேண்டும். தங்கள் மந்திரிகள் தெரிவுசெய்யும் எந்தக் கிழவனையும் நான் விவாகம் செய்து கொள்ள முடியாது. நானே என்கணவனைத் தெரிவுசெய்ய விரும்புகிறேன்” — இதைச் சொல்லும் போது அவள் கண்கள் பிரகாசித்தன. “நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். எந்த ஒரு ராஜகுமாரன் என்கை மல்புத்தத்தில் தோற்கடிக்கிறானோ, அவனையே நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ள

வேன். இதை நாடெங்கும் பிரகடனம் செய்துவிடுங்கள்!”

அரசனுக்கும் அது நல்ல யோசனையென்றே தோன்றிற்று. “சரி, உன் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும்!” என்றான்.

“இன்னுமொரு விஷயம். என்னை வெல்ல எண்ணிவரும் ராஜகுமாரர்கள் தோற்றுப்போனாலோ?..... பந்தயத்திற்கு வருபவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நூறு குதிரைகள் கொண்டவர வேண்டும். தோற்றுப்போனால், அதற்கடையாளமாகக் குதிரைகளை விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டும்.”

குதிரைப் பிரியான அரசனுக்கு இந்த யோசனை மிகவும் பிடித்தது. உடனேயே லிகிதனைக் கூப்பிட்டுப் பிரகடனம் எழுதச் சொன்னான். அது அரசனின் கைச்சாத்தோடு பல நாடுகளுக்கும் அனுப்பப்பட்டது.

சிலநாட்கள் செல்ல ராஜகுமாரர்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். அரசனின் சபாமண்டபத்திலேயே மற்கூடம் அமைக்கப்பட்டு, அரசன் முன்னிலையில் — ஏராளமான ஆண், பெண்களின் மத்தியில் — அவர்கள் தைரியம் சோதிக்கப்பட்டது. எந்த ராஜகுமாரனாலும் அவளை வெல்ல முடியவில்லை. பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட குதிரைகள் அரசனுக்குச் சொந்தமாயின.

“குதிரைகள் வந்து சேருவது நிறுத்தப்படாவிட்டால், இப்போதிருக்கும் மேய்ச்சல் நிலங்கள் போதாமல் போகும்” என்றான் அரசன்.

“எங்களுக்கு வேண்டியது ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையே. ஆனால் குதிரைகள்தான் கிடைக்கின்றன.” என்று அரசு துக்கத்தோடு சொன்னான்.

“என்னைப் பலஹீனத்துக்கு அடிபணியச் சொல்கிறீர்களா? தகுந்த ஒருவன் வந்து என்னைத் தோற்கடிக்கட்டுமே!” என்றான் சந்திரகாந்தி.

கடைசியில் நம்பிக்கையளிக்கும் ஒரு செய்தி எட்டியது. வடக்கே மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து ஒரு இளவரசன் சந்திரகாந்தியை வெல்வதற்காக வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வெறும் சொகுசுக்கார இளவரசன்ல்ல, பல யுத்தங்களைக் கண்டவன். நல்ல உயரமும், அழகும் உள்ளவன். பலசாலி. பாமார் என்னும் அரசனின் மகன். அவன் பெயர் மெங்கு.

அவன் வந்து அரண்மனையில் விருந்தினரைத் தங்கினான். ஒரு அழகிய தந்தப் புஷ்பத்தை ராணிக்குப் பரிசாக அளித்தான். சீனத்தில் கிடைக்கும் பச்சைக் கற்கள் பதித்த தட்டுகளையும், கிண்ணங்களையும் அரசனிடம் சமர்ப்பித்தான். தேனொழுகப் பேசுவோ, நாகீகமாக நடக்க முயற்சிக்கவோ அவன் விரும்பவில்லை. அவனது பேச்சும் நடத்தையும் சாதாரணமாகவும், நேர்மையாகவுமிருந்தன.

‘மிகவும் நல்ல பையன். நீங்கள் சந்திரகாந்தியிடம் கண்டிப்பாகப் பேசி, இவனையே முடிவு செய்யவேண்டும்’ என்றான் அரசு. அரசனும் சம்மதித்தான்.

மெங்குவும் சந்திரகாந்தியும்
சோலையில் உலாவப் போனார்கள்.

“நான் உன்னைப் பார்ப்பதற்காக அதிக தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான் அவ்விளவரசன்.

“நானும் உங்களுக்காகவே காத்திருந்தேன்”

“ஒருமுறை பார்த்ததிலேயே உன்னை எனது அரண்மனைக்குக் கொண்டு போகத் தீர்மானித்து விட்டேன். நீ என்னோடு வரச்சம்மதிக்கிறாயா?”

“ஆம், முழுமனத்தோடு வரக்காத்திருக்கிறேன். ஆனால், அது நிபந்தனையின்படி நடக்க வேண்டும்”

“நான் எத்தனையோ வீரரை மண்கவ்வச் செய்திருக்கிறேன்”

“எத்தனையோ வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்!”

“நான் நூறு குதிரைகளுக்குப் பதில் ஆயிரம் குதிரைகளல்லவா கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” என்றான் அவன் சிரித்துக்கொண்டே.

“நீங்கள் மற்றவர்களை விட அதிகம் இழக்கத் துணிந்துவிட்டீர்களா!”

“இல்லை; நான் மிகப்பெரிய வெற்றியடையப் போகிறேன். ‘காதல்’ என்னை உன் எசமானாகும்!”

இதற்குச் சந்திரகாந்தி பதில் கூறவில்லை. இருவரும் மௌனமாக நடந்தார்கள்.

அன்றிரவு ராணியும் மகளும் சந்தித்தார்கள். அந்த வட்டேசத்து ராஜகுமாரனைத் தனக்குப் பிடித்திருப்பதாக ராணி கூறினாள். அவனது தேசம் மிகவும் அழகியதென்று வர்ணித்தாள்.

“அவனை இலகுவில் தோற்கடிக்கமுடியாது. அவனைப்போன்ற கணவன் கிடைப்பதற்காக எந்தப்பெண்ணும் பெருமையடைய வேண்டும்”

“ஆம். அவன் கிடைப்பதனால் எந்தப் பெண்ணும் பெருமையடையவேண்டியதுதான்” என்று சந்திரகாந்தி ஆமோதித்தாள்.

“அப்படியானால்?”

“எந்தப் பலசாலியும் இன்னொரு பலம் குறைந்தவனிடம் தோற்றுவிட்டதாக நடிப்பது கஷ்டமான காரியம். பந்தயம் பந்தயமாகவே இருக்கவேண்டும்.”

“ஆயிரம் குதிரைகளுக்காக ஒரு நாட்டின் நன்மையையே இழக்கப்போகிறாயா?”

“பந்தயம் பந்தயம்தான்!

மறுநாள் அரசன் மகளைச் சந்தித்தான். பாமரர் அரசனின் செல்வத்தையும், தேசத்தின் பலத்தையும் புகழ்ந்தான். அந்த இளவரசனை மருமகனாகப் பெறுவதால், தற்போது தேசத்தின் எல்லை விஷயமாக இருந்துவரும் சச்சரவுகள் நீங்க வழி பிறக்கும் என்றும், இரு ராஜ குடும்பங்களும் ஒன்றுபடுவதால் எவ்வளவோ நன்மை ஏற்படுமென்றும் எடுத்துக்காட்டினான். “ஆதலால், குழந்தாய்! அவனை முற்றாக மண்ணைக் கவ்வச் செய்துவிடாதே! நீ தோற்றதாக நடிக்கவும் வேண்டாம். அவன் உனக்குச் சமமானவன் என்றாவது ஏற்படச் செய்” என்றான்.

சந்திரகாந்தி பதில் பேசவேயில்லை.

தோட்டத்தினருகில், குளக்கரையில் மற்கூடம் அமைக்கப்பட்டது. சுற்றிலும் கயிற்று

வேலி அமைத்து, உள்ளே கணுக் கால் புதையுமளவுக்கு வெள்ளை மணலைக் கொட்டினார்கள். மேலே நிழலுக்காகப் பட்டுவிதானம் அமைத்தார்கள்.

மற்போருக்குரிய உடை அணிந்து, சந்திரகாந்தியும் மெங்குவும், மற்கூடத்தினுள் பிரவேசித்தார்கள். சந்திரகாந்தி மேலங்கியைக் கழற்றி வீசியதும், கைது அரசன் மனைவியைப் பார்த்து, "நமது மகள் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது அவளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும்படி தெய்வங்களை வேண்டிக் காணிக் கைசெலுத்தினோம். அது எவ்வளவு பிசகாகப் போய்விட்டது பார்த்தாயா? இப்போது அவளுக்குச் சிறிது மனத் தளர்ச்சியாவது ஏற்பட்டால்தான் நமது எண்ணம் நிறைவேறும் என்றும்.

அரசி தெய்வங்களை யெல்லாம் தன் மகளுக்குச் சிறிது மனத்தளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும்படி பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினாள்.

ராஜகுமாரனும் சந்திரகாந்தியும் மற்கூடத்தில் சந்தித்தார்கள். முதலில் சாதாரணமாக விளையாடினார்கள். அப்போதே மெங்கு இவள் லேசான பேர்வழியல்ல என்று தெரிந்துகொண்டான். பாதிநேரம் இருவருக்கும் வெற்றியோ தோல்வியோ ஏற்படவில்லை. மெங்கு தனக்குத்தெரிந்த வித்தைகளை யெல்லாம் உபயோகித்துவிட்டான். சந்திரகாந்தி விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை.

சந்திரகாந்தி தனது பிரத்தியேகமான 'பிடி'களை ஆரம்பித்தான். முதல் பிடியை அவன்

லேசாகத் திமிறிவிட்டான். இரண்டாவது பிடியைச் சிறிது கஷ்டப்பட்டுத் திமிறினான். மூன்றாவது பிடியில் விழுந்தே விட்டான்! ஆனால், அவனையும் இழுத்துச் கொண்டே விழுந்தான். உடனே எழுந்துவிட்டான்.

அவர்கள் மறுபடி சந்தித்தனர். அவன் அவளை இறுகக் கட்டிச் கொண்டான். இம்முறை அவன் திமிறமாட்டாளெனத் தெரிந்தது. அவன் அவளை மெதுவாகக் கீழே இழுத்தான். அவளது உஷ்ணமான மூச்சு அவன் முகத்தில் பட்டது. அவளது இருதயம் அடிப்பதை அவன் இருதயம் உணர்ந்தது. அவள் கண்கள் அகன்றன. அவன் உதடுகள் அவள் உதடுகளைச் சமீபித்தன...

அவன் பிடி தளருவதைச் சந்திரகாந்தி உணர்ந்தான். உடனே அவள் திமிறிக்கொண்டு, அவளைத் திடீரென்று தூக்கிவிட்டான். அவன் மல்லாக்காக விழுந்தான். சந்திரகாந்தி அவளைப் பிடித்து அழுத்தி மணலுள் புதையச் செய்துவிட்டான்!

பந்தயம் முடிந்தது.

பந்தயத்தைப் பார்த்தவர்கள் யாவரும் வியாகூலமடைந்தார்கள். இதன்முன் அவர்கள் இவ்வளவு வியாகூலமடைந்ததேயில்லை. எல்லாரும் மெங்கு தங்கள் இளவரசியின் கணவனாக வா வேண்டும் என்றே விரும்பினார்கள். அரசனும் அரசியும் கூடத் தங்கள் அதிருப்தியை மறைக்க வில்லை.

“நீ வென்று விட்டாய்” என்ற அரசியின் குரலில் ஜீவகளையே இல்லை.

சந்திரகாந்தி பேசுவேயில்லை. அவள் கண்களில் நீர் துளித்தது.

“நீ இதையிட்டுச் சந்தோஷ மடைவதாகத் தெரியவில்லையே!”

“என்னால் அதைத் தடுக்க முடியவில்லை. பந்தயம் பந்தயம் தான்!”

“அப்படியானால் ஏன் அழுகிறாய்?”

“எனக்குத் தெரியாது!”

யாவருக்கும் சிற்றுண்டி வீருந்து நடந்தது. மெங்குவிற்குச் சந்திரகாந்தியே மதுவும் சிற்றுண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு போனான். அவன் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்தான்.

“உன்னுடைய அழகு தான் என்னை வென்றது. அழகின் முன் ஆண்கள் பலஹீனராகின்றார்கள்!” என்றான் மெங்கு.

அவன் தன் தோல்வியைப் பொருட்படுத்தாதவன் போலச் சிரித்துச் சந்தோஷமாகக் குடித்துக் குதூகலித்தான். ஆனால் உண்மையில் ஒரு பெண்ணிடம் தோல்வியடைந்ததையிட்டு வெட்கினான்.

மறுநாள் மெங்கு தனது ஆயிரம் புரவிகளையும் சமர்க்கண்டில் விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டான். சந்திரகாந்தி அரண்மனை ஜன்னல் வழியாக, அவனும் அவனது வீரர்களும் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள். கடைசி வீரன் மறையும்வரை அவள் கண் கொட்டவேயில்லை.

மறுமலர்ச்சி

சந்திரகாந்தியோடு கடைசியாகப் போட்டியிட்டவன் மெங்கு தான். கடைசியாகக் கிடைத்தவையும் அவனுடைய குதிரைகள்தான். அதன்பின் யாரும் அவளோடு போட்டியிடத் துணியவில்லை.

சிலநாட்களின் பின் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள அரசர்கள் கைதுவின் மேய்ச்சல் தரைகளைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தனர். அவைகளைக் காப்பாற்ற அரசன் தன் குதிரை வீரரை அனுப்பினான். மேய்ச்சல் தரைச் சண்டைகள் அடிக்கடி ஏற்படலாயின. அப்போது அரசனே நேரில் படைகளை நடத்தவேண்டியும் ஏற்பட்டது. அப்போது சந்திரகாந்தியும் போர்முனைக்குப் புறப்பட்டான். மெங்கு விட்டுப் போன உயர்ந்த சாதி வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறிப் போய், மற்ற வீரர்களிலும் அதிக சாகசத்தைக் காட்டினான் அவள்.

சில வருடங்கள் சென்றன. யாரோ பெரிய படையோடு வருவதாக அறிந்து கைது அரசன் தன் படையோடு அவர்களை எதிர்க்கப் புறப்பட்டான். சந்திரகாந்தியும் கூடவே சென்றான். தங்கள் வீரர் எதிரிகளிலும் பார்க்கக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருப்பதைக் கண்ட அரசன் தன் வீரரைக் கோட்டைக்குள்ளே பின்வாங்கும்படி உத்தரவிட்டான்.

சந்திரகாந்தி மட்டும் பின்வாங்கவில்லை. அவள் யாரையோ கண்டுவிட்டவள்போல எதிரி அணிவகுப்பிற்குட் பாய்ந்தான்.

(மறுபக்கம் பார்க்க)

* மாணவருக்கு *

இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்தும், அநேக அன்பர்கள் 'மறுமலர்ச்சி'க்காகக் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றை எழுதி அனுப்பிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அனுப்பிவிட்டு அடிக்கடி, 'பிரசுரத்துக்காக எடுத்துக்கொள்கிறீர்களா? இல்லையெல் திருப்பி அனுப்பி வையுங்கள்!' என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு வரும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் மிகுந்த கவனத்தோடு பார்வையிடுகிறோம். பிரசுரத்துக்குத் தகுதியில்லாதனவற்றை, (முத்திரை அனுப்பியிருந்தால்) இயன்றவரை திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறோம்.

கட்டுரைகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது - சம்பிரதாயத்துக்கல்லாமல் - உண்மையிலேயே மிக மனவருத்தமடைகிறோம். முக்கியமாக இளம் மாணவர்களின் கட்டுரைகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது, 'மிகுந்த ஆர்வமுள்ள இந்த இளைஞரின் மனத்தில் உற்சாகம் குன்றிவிடுமோ?' என்று மனமாரக் கவலையுறுகிறோம். ஆயினும் இலக்கிய மதிப்பீலாத விஷயங்களை 'மறுமலர்ச்சி'யில் பிரசுரித்து, நமது வாசகர்களின் அதிருப்தியைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமலிருந்தோம்.

ஆகவே, இத்தகைய மாணவர்களுக்காக மூன்று நான்கு பக்கங்களை இனி ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒதுக்கிவிடுவென்று தீர்மானித்திருக்கிறோம். ஆனால், எவ்வித கருத்துமில்லாமல் கண்டபடி எழுதும் விஷயங்களுக்கு இதில் இடம் கிடைக்காது. இது குழந்தைகள் பக்கமல்ல! முற்போக்குள்ள - ஒரு நல்ல எழுத்தாளராகக்கூடும் என்று கருதக்கூடிய - இளம் மாணவர்களுக்கே இப் பகுதியில் இடம் கிடைக்கும். மாணவர்களே,

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

அரசன் பின்னால் கூப்பிட்டதையும் கவனிக்கவில்லை. அவள் தனிமையில் நின்ற ஒரு வீரனிடம் குதிரையைச் செலுத்தினாள். யாவரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து நிற்க, வானை உருவி அவளை வெட்டுவதற்குப் பதிலாக, குதிரையிலிருந்து தூக்கித் தன் குதிரையில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, தன் படையை நோக்கித் திருழ்ப்பவும் பாய்ந்தாள். எதிரி வீரர்கள் கூச்சலிட்டுத் தூரத்தினார்கள். ஆனால் அவள் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட்டாள்!

சந்திரகாந்தி மற்கூடத்தில், வீரரால் தோற்கடிக்கப்படவில்லை. ஆனால், பின்னால் தன் மனத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டாள். அவள் தூக்கி வந்தது வேறு யாரையுமில்லை. மெங்குவைத்தான்!

"காதல், என்னை உன் எசமானாக்கும்" என்று அவன் கூறியது உண்மையாயிற்று.

[பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் 'மார்க்கோபோலோ' என்பவர் தமது பிரயாணக் கதைகளில் இந்தக் காதல் கதையையும் எழுதியிருக்கிறார். - ஆங்கிலத்திலிருந்து தழுவுவல்.]

சுருக்கமாக விஷயங்களை எழுதி அனுப்பிவையுங்கள். தெரிந்
கெடுத்த இரண்டு மூன்று விஷயங்கள் ஒவ்வொரு இசுழிலும்
பிரசரிக்கப்பெறும்.

இப்பகுதிக்காக எழுதும் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும்
தாம் படிக்கும் பாடசாலைப் பெயர், படிக்கும் வகுப்பு என்ப
வற்றைத் தவறாது தெரிவிக்கவேண்டும்.

கீழே பிரசரிக்கப்பெற்றுள்ள 'படிப்பது புராணம்;'
என்ற விஷயம் ஒரு மாணவராலேயே எழுதி அனுப்பப்பெற்றது.

'படிப்பது புராணம்.....'

— துரைமணியம் —

நல்ல கோடைகாலம். இருப்
பையின் காய்கள் பழுத்துச்
சொரியும் காலத்தான் அது.

பகல் முழுவதும் காட்டிலே
கரந்துறைந்த வெளவாலினங்கள்
இரவு வந்ததும் ஊரூராக இருப்
பை மாங்களைத் தேடிக்கூட்டங்
கூட்டமாக வந்து கொண்டிருந்
தன. அந்த நல்ல நிலவொளி
யிலே அவைகள் குதூகலமாகப்
பறந்து செல்லும் காட்சி ஒரு
இன்பத்தைத் தந்தது.

இக்காட்சியை அடிக்கடி பார்
த்துக்கொண்டே தெருவோரமா
கப் பாடசாலைக்கு வந்துகொண்
டிருந்தேன் நான், இராப்படிப்
புக்காக. "தம்பி! ஒரு சின்னவிஷ
யம்!" என்ற குரல் கேட்கவே
நின்றதுவிட்டேன்.

'இது யார்... இந்த மனிதன்?
என்ன விஷயமோ?.....' என்று
யோசித்துக் கொண்டே அந்த
மனிதனிடம் போனேன். அடா
டா! அது வேறு யாருமில்லை.
எங்களுரில் திருவிழாக்காலத்தில்
சுவாமிக்குப் பின் நின்று சிவ
நாமம் சொல்லித்தரும் ஒருவர்
தான். அவருக்கு என்னபெயர்
என்று கேட்கிறீர்களா? அவரு
டைய பெயர் வந்து... வந்து...

வந்து..... மனிதன் 'பிரபலிக்க
மான' மனிதனேதான்; பெயர்
தான் வரமாட்டேனென்கிறதே!
சரி, இப்போ பெயரில் என்ன
வந்தது? "கண்ணப்பர்" என்று
வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!

"தம்பி! நாளைக்கு அம்மன்
கோயில் கொடியேற்ற விழா
நடக்கப்போகிறது. சிவநாமம்
படிக்கிறதற்கு ஒழுங்கு செய்தி
ருக்கிறேன். அதற்கு நீரும் இர
ண்டு மூன்று பிள்ளைகளைக் கூட்
டிக்கொண்டு வரவேணும்! நம்பி
யிருக்கிறேன்! உம்மை 'அம்மா
ளாச்சி' ஆசீர்வதிப்பா..." என்று
ஏதேதோ பேசிக்கொண்டே
போனார். எனக்குப் போதும்
போதுமென்றுகிவிட்டது. 'அப்
ப்பா, இது பெரிய தருமசங்கட
மாசவல்லவா இருக்கிறது! அறிந்
தறிந்தும் இந்த மனிதனிடம்
நான் ஏன் அகப்பட்டுக் கொண்
டேன்!' சிவநாமம் படிப்பதற்கு
விருப்பமில்லாமல்தான் இப்படி
நினைத்தேனென்று நீங்கள் நினை
த்துவிட வேண்டாம்! 'சின்னச்
சங்கதி' ஒன்றிருக்கிறது.

இந்த மனிதன் உலகத்திலே
யே ஒரு அதிசயப் பிறவி! இரவு
முழுவதும் சிவன் கோயில்களை

இடித்துத் தகர்த்துவிட்டுப் பகல் முழுதும் சிவநாமம் படிக்கும் பேர்வழி தான் இவர்! அதாவது: சற்றுப்பொறுங்கள், கடைசியில் விஷயம் வெளிப்படும்!....

எப்படியாவது அவருடைய எண்ணத்துக்கு முழுக்குப் போடப்பார்த்தேன். ஆனால் அவரோ விட்டபாடில்லே. என்ன செய்வது? “உம், அதற்கென்ன பார்ப்போம்....” என்று அரைகுறையாகச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்தும் மெதுவாக நழுவினேன்.

இருந்தாலும் இந்தச் சம்பாஷணைக்குப்பின் என் மனதில் ஒரு பயம் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. நான் சிவநாமம் படிக்கப் போகாவிட்டால் அம்மன் என்னென்ன தொந்தரவுகொல்லாம் செய்யுமோ?

அந்தக் கண்ணப்பர் எந்தக் கொடுமை செய்பவராக இருந்தாலும், இந்தக் கொடியேற்றத்திருவிழாவுக்காகவாவது அந்தத் தொழிலை விட்டிருக்க மாட்டாரா? அவர் அப்படி அறிவில்லாதவரா? ஆதலால் நான் நானையதினம் சிவநாமம் படிப்புக்குப் போகத்தான் வேண்டும்! என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாகப் பள்ளிக்கூடத்து மேசையின்மேலே இதுவரையில்லாத ஒரு நல்ல நித்திரை கொண்டேன்.

“ஓம்” என்றொரு சப்தம் என் நித்திரையைப் பறக்கடித்துவிட்டது. எழுந்து கண்ணைத் துடைத்தவாறே உட்கார்ந்தேன். அந்தச் சமயம் ‘டக்...டக்...டடக்...டக்’ என்று ஏதோ பல ‘கூரை’ ஒட்டுக்கு மேலே விழுந்தன...

இது என்னவாக இருக்கலாம்? யோசித்தேன்!... யோசித்

தேன்! இன்னதென்றறிய முடியவில்லை.

அடுத்தகணம் ‘ரோசிலை’றின் வெளிச்சம் என்மீது விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நண்பர் மாவேலு, “என்ன துரையாஜி! நித்திரை வரவில்லையா? நடுச்சாமத்தில் எழுந்திருக்கிறீர்!” என்று சங்கடப்படலையருகே நின்று கேட்டார்.

“ஆமாம், ...மாவேல்! ஏதோ பலத்தசக்தம் ஒன்று கேட்டது. ஒட்டுக்குமேலும் ஏதோ ‘சடார் சடார்’ என்று விழுந்தன. என்னவென்று தெரியவில்லை...” என்றேன் நான்.

“ஓஹோ, அதுவா! அது துவக்கு வெடி... ஒட்டுக்கு மேலே விழுந்தவை சன்னங்கள்! எங்களுடைய கண்ணப்பர்தான் சுட்டது. இன்றைக்குத்தான் அவருக்கு நல்ல வேட்டையாம்!... பெரியதொரு வெளவாலைச் சுட்டு வீழ்த்தியிருக்கிறார்!” என்றார் மாவேலு.

என் மனம் ‘சிக்’ என்றது. “கண்ணப்பரா சுட்டது?...”

“ஓமாம்! வேறு என்ன சொன்னேன்! திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறீர்!..... சரி, நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

“என்ன உலகம்ப்பா இது! கடவுளே!... அம்மாளாச்சி!... என்னைக் கோபிக்காதே... கண்ணப்பருடைய சொல்லுக்குப் பயந்து சிவநாமம் படிக்க நான் வரவே மாட்டேன்.” ‘படிப்பது புராணம்; இடிப்பது சிவாலயமா?’

● கருத்தொருமித்த எங்கள் காதல் வாழ்விலே ஒரு சூரவளி தோன்றிற்று. — இது தோன்றுவதற்குக் காரணமானவரும் மஹாத்மா கார்தியேதான்!...

அவள் தியாகம்

○ வரதர் ○

‘மஹாத்மா கார்தியே ஒரு வெறியனுடைய துப்பாக்கிக் குண்டுக்குப் பலியானா’ என்ற செய்தி.....

சுற்றிலும் பத்து முரடர்கள் நின்று, பத்துச் சம்மட்டியினால் ஒங்கி அடித்தால்... அதைக்கூடத் தான் சகித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் ‘மஹாத்மா சடப்பட்டார்’ என்ற செய்தி, வார்த்தைகளின் சக்தியிலே அடங்காத ஒரு வேதனையை என் உள்ளத்திலே சொரிந்தது.

என்னைச் சுற்றிலும் எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. கார்தியே இல்லாத ஒரே இருண்ட உலகத்தைத் தான் நான் கண்டேன். அதிக வேதனையிலே தோன்றிய ஒரு மயக்கநிலை. அந்த நிலையிலே என் ‘கண்மணியின் ஞாபகம் புரண்டது.....

*

என்றையதினம் கண்மணி என் வீட்டில் காலடி எடுத்து வைத்தாளோ, அன்றைய தினத்தான் என்னுடைய கார்தியேயும் ஒரு விரந்தரமான நிலையை அடைந்தது. அவருடைய தகப்பனாரோ கார்தியேயின் மூழ்கியவர். ‘கார்தி - வேலுப்பிள்ளை’ என்று தான் அவரைச் சொல்வார்கள். அந்தப் பெருமகனுக்கு ஏற்ற சற்

புத்திரியாகத்தான் கண்மணி பிறந்தாள்.

அவள் சத்தியத்தின் உருவம். அழகுக்கு அழகுசெய்யும் நவீன நாகரீக ஆபரணங்களைக் கூட அவள் விரும்பவில்லை; — அன்பே அவள் அணிகலன்.

தொட்டதற்கெல்லாம் ‘முட்டைக் கண்ணீ’ரையே ஆயுதமாக உபயோகிக்கும் பெண்குலத்துக்கு அவள் புறம்பானவள்; — அஹிம்சையே அவள் ஆயுதம்.

அவளுடைய இனிமையிலே நான் மயங்கிவிட்டேன். அவளுடைய அன்புக் கயிற்றிலே நான் கட்டுண்டுவிட்டேன். அவள் தன்னுடைய லக்ஷியங்களுக்காகத் தன் கணவனை — என்னை — என்றும் மீறி நடந்ததில்லை. நான் அவளுக்கு அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கவும் இல்லை.

இவ்விதம் நாங்கள் கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்க்கை நடத்தி வருகையிலேதான், நம்வாழ்விலே ஒரு சூரவளி தோன்றிற்று. — இந்தச் சூரவளி தோன்றுவதற்குக் காரணமானவரும் மகாத்மா கார்தியேதான்!

*

ஒருநாள் இரவு. நான் என்னுடைய அறையில் இருந்து ஏதோ ஒரு காதற் கதையைப் படித்துக்

கொண்டிருந்தேன். சுதவூ திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. கடைக் கண்ணால் என் கண்மணி வருவதைக் கவனித்துக் கொண்டேன். 'அவள் வந்து தன் மெல்லிய விரல்களால் என் கண்களைப் பொத்துவாள்; நான்...' என்ற எண்ணத்தோடு திரும்பிப் பாராமல் புத்தசுத்தில் கவனமாயிருப்பவன்போலிருந்தேன்.

நான் ஏமாற்றம் அடைந்தேன்.

அவள் என் கண்களைப் பொத்தவில்லை. அதற்குப் பதில் என் கண்களை நன்றாகத் திறந்துபார்க்கும்படி செய்தாள். ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து என்முன்பு வைக்காள். அதிலே சில வரிகளின்கீழ் பென்சிலால் அடையாளமிடப்பட்டிருந்தது.

"ஒரு மனிதன் ஒரு ஸ்திரீ மீதும், ஒரு ஸ்திரீ ஒரு மனிதன் மீதும் அன்பு செலுத்துவார்களாகில், அவர்கள் உலக முழுவதற்கும் எவ்வாறு அன்பு செலுத்த முடியும்?..... ஒரு புருஷன் தன் மனைவியைச் சகோதரியாகவும், ஒரு மனைவி தன் புருஷனைச் சகோதரனாகவும் பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டால், உலகத்துக்குச் சேவைசெய்ய அவர்கள் தகுந்தவராகிவிடுகின்றனர்"

"இதை எழுதிய ஆசிரியருக்கு முட்டாள் பட்டம் சூட்டவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, எழுதியவரின் பெயரைப் பார்த்தேன். திடுக்கிட்டேன். ராக்கின் நுனிவரை வந்துவிட்ட என் வசைச் சொற்களைத் திருப்பி உள்ளே அனுப்பிவிட்டேன்.

எழுதியவரின் பெயர் 'மகாத்மா காந்தி' என்றிருந்தது!

நான் போக எண்ணிய பாதை அடைபட்டவுடனே, சட்டென்று வேறு பாதையைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாமல் தடுமாறினேன்.

அவள் சொன்னாள்: "உங்கள் மனத்திலே உறுதியிருந்தால்..."

"இல்லாமலென்ன, மஹாத்மா காந்தியே சொல்லியிருக்கும் போது!..... நீ தயார்தானே?"

"இல்லாமல் உங்களைக் கேட்பேனா?" — அவள் முகத்தில்தோன்றிய பொலிவு.....

"நல்லது; இன்றுமுதல் நீ என் சகோதரி!"

"தளரமாட்டீர்களே?"

"என்னுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லையா? மஹாத்மாவின் உபதேசத்தை மீறுவேனா?"

அவள் மகிழ்ச்சி ஆயிரமாயிரம் வருடங்கள் தவங் கிடந்தவனுக்குத் தெய்வம் வரமருளும்போது கூட இவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுமோ!

வெகுலேசாக என் வாயைத் திறந்து வரமளித்தவிட்டேன். ஆனால் என் நெஞ்சிலே ஒரு சூன்ய உணர்ச்சி படர்ந்தது.

படாடோப வாழ்வு நடத்தும் ஒருவன், தன்னுடைய கௌரவமான நண்பனுக்கு முன்னால் ஒரு நல்ல விஷயத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா நன்கொடை தருவதாக வாக்களிக்கிறான். ஆனால், அந்த ஆயிரம் ரூபாவுக்காக அவன் என்னென்ன கஷ்டங்கள் பட நேருகிறதோ? மனைவியின் பிரிய நகைகளைத்தான் விநக நேரிடுகிறதோ?

நானும் இதேநிலையில் தான் வர மளித்துவிட்டேன். கண்மணிக்கு முன்னால், என்னுடைய போலித் தனத்தைக் காட்டக் கூடா தென்று எண்ணிவிட்டேன். ஆனால்... என்ன மடைத்தனம்! அவளுடைய 'பெண்மை'யின் இனிமைக்காகத்தானே அவளைத் திருப்திசெய்ய விரும்புகிறேன்? அந்தப் பெண்மையே எனக்கு உதவாமற்போகும்போது...? கூந்தல்கைலம் வாங்குவதற்குப் பணமில்லையே என்பதற்காக எந்தப் பெண்ணாவது தன்னுடைய கூந்தலையே வெட்டி விற்றதுண்டா? ஆனால் நான்.....

*

சாரமற்ற இரு நாட்கள் கழிந்தன. மூன்றாவதுநாள் என்னுடைய நண்பரொருவருடன் சினிமாவுக்காகப் புறப்பட்டேன் - இரண்டாவது காட்சிக்குத்தான். இப்படியாவது என் உள்ளத்தின் சூன்யத்தை அகற்றிவிடலாமா என்ற நினைவு.

அது ஒரு ஆங்கிலப் படம் - காதற்கதை. அந்த கதை என்ன பாக்கியம் செய்தானோ? அவனுடைய தொழிலே... ஒரு அழகிய பெண்ணை மாப்புறத்தழுவி அவள் அதரங்களில் முத்தமிட்டுத் தொழில்.....

நான் குளிக்கப் போனேன்; ஆனால் சேற்றைத்தான் பூசிக் கொண்டு, தியேட்டரிலிருந்து வெளிவந்தேன்.

நெஞ்சிலே வேட்கைக்கனல் எரிய விட்டை அடைந்தேன். 'பரவாயில்லை; தோல்வியை ஒப்

புக்கொண்டுவிடுவோம் - அவளை ஒருமாதிரிச் சமாதானம் செய்து விடலாம்' என்ற நினைவோடு அவளின் அறையருகே வந்தேன். கதவு உள்ளே பூட்டியிருந்தது!

தட்டலாமா?.....

ஒருநிமிஷம் நின்றேன். மனம் துணியவில்லை; மெதுவாகத் திரும்பினேன்.

"யாரது?" - அவள் குரல்! அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லைப் போலும்!

"நான்தான்; கதவைத்திறி!"

"ஏன்? ஏதாவது..... திறக்க வேண்டுமென்றால்....." அவள் குரலில் ஏதோ ஒரு நடுக்கம். திறந்தாள். விளக்கைத் தூண்டி விட்டாள்.

"ஏன்?... இந்த நேரத்தில்..."

ஒருநிமிஷம் 'சொல்லிவிடலாமா' என்ற நினைவு. ஆனால், வாயிலே வந்தவை வேறு வார்த்தைகள்தான்.

"ஏதோ கெட்ட கனவு கண்டேன், உனக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்ததாக! மனம் கேட்கவில்லை; பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்"

அவள் சிரித்தாள். என் வார்த்தையின் போலித் தன்மையைக் கண்டுகொண்டாளோ?

"இதுதானா? நான் பத்திரமாயிருக்கிறேன். போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்!"

அதற்குமேல் நான் அங்கே நிற்கவில்லை. திரும்பி என் அறையில்வந்து படுத்துக்கொண்டேன்.

ஒருவாரத்துக்குள் இத்தகைய பல சம்பவங்கள்! - என் உள்ளத்

திலே வெறியின் வேகம் தாங்க முடியாமல் வளர்ந்தது.....

*

எட்டாவதுநாள் ஏதோ சாதாரண காய்ச்சல் கண்மணியைப் பிடித்தது. சாதாரணமான நோயேயானாலும் வைத்தியரை அழைத்துவந்து மருந்து கொடுப்பித்தேன். இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் மாலை யில் அவள் என்னை அவசரமவசரமாக அழைத்தாள். அவள் முகமெல்லாம் ஏதோ வித்தியாசமாகத் தோன்றிற்று. தன்பக்கத்தே அமரச்சொன்னாள்; அமர்ந்தேன்.

“என்னை மன்னியுங்கள். நான் இன்னும் அதிகநேரம் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்.....”

“ஓ! என்ன வார்த்தை.....”

“வீண்வார்த்தையல்ல; நான் விஷம் குடித்து விட்டேன்..... அமைதியாக இருங்கள். தீர ஆலோசித்த பிறகுதான் இக்காரியத்தைச் செய்தேன்... காந்திஜி கூறியபடி நீங்கள் பிரமச்சரிய வாழ்வு நடத்துவதற்கு நான் இடையூறுக இருந்தேன். கட்டாயத்தின்பேரில் உடலுறவை மாதிரி நீக்கிவைக்க முடிந்தது. ஆனால், உண்மையான பிரமச்சரியம் ஜம்புலன்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமல்லவா?...எனக்கு வருத்தம் தோன்றியதுமே

தான் இந்த நினைவு வந்தது: ‘நான் இறந்துபோய்விட்டால் உங்கள் வாழ்வு பரிசுத்தமடையும். ஆனால் இந்த வருத்தம் என் உயிரையே மாய்க்கக்கூடிய - அவ்வளவு கொடியதல்லவோ? ஆகவே தான் இக்குறுக்குவழியில் இறங்கினேன். வீண்பழி ஏதும் வராமலிருப்பதற்காக அரசாங்கத்தாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி என் தலையணையின்கீழே வைத்திருக்கிறேன்... என்னுடைய இந்தச் செய்கையை மகாத்மா காந்தியே ஏற்றுக்கொள்வாரோ என்னவோ? - ஆனாலும் எனக்கு இப்படிச் செய்வதிலே பூரண மனத்திருப்தி இருக்கிறது. — உங்களிடம் பூரண நம்பிக்கையும் இருக்கிறது. இனி, உங்கள் வாழ்வும் பரிசுத்தமடையும். — என்னை மன்னியுங்கள்.....”

நான் சிலையாக விறைத்துவிட்டேன்.....”

சிறிதுநேரத்துக் கெல்லாம் அவள் தெய்வமாகிவிட்டாள்!

அவள் இந்த அரும்பெரும் உயிர்த்தியாகத்தை எதற்காகச் செய்தாள்! மஹாத்மாஜியின் கொள்கைகளுக்காகவா? அல்லது எனக்காகவா?.....

நல்லவேளை! அவள் போய்விட்டாள். அல்லது இந்த 30-1-48-ந்தேதிச் சம்பவத்தின் கொடுமையைத் தாங்கவேமாட்டாள்!
